

ข้อปฏิบัติการคุ้มครองเด็ก โรงเรียนเชียงใหม่คริสเตียน

การศึกษาเป็นบ่อเกิดแห่งปัญญา
คุณธรรมนำหน้า พัฒนาการวิชาการ ส่งเสริมงานกิจกรรม

THE CHIANGMAI CHRISTIAN SCHOOL
19 CHIANGMAI - LUMPHUN RD.
CHIANGMAI 50000 THAILAND
TEL. 053 - 266352 - 4 FAX. 053 - 302033
E-Mail : INFO@CMC.ACTH

คำนำ

“พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ ตามพระฉายาของพระเจ้านั้น พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นและได้ทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง” (ปฐมกาล ๑ : ๒๗) ปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน ในปัจจุบันมีหลากหลายรูปแบบโดยเฉพาะภัยที่เกิดจากการล่วงละเมิดไม่ว่าจะเป็นรูปแบบใด นับได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งที่สร้างบาดแผล ความเจ็บปวด และจิตวิญญาณลดลงอย่างชัดเจน เนื่องด้วย สภาคริสตจักรในประเทศไทย ซึ่งประกอบไปด้วย คริสตจักร โรงเรียน โรงพยาบาล และองค์กรต่าง ๆ ที่มีเด็กและเยาวชนเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก ซึ่งเป็นพันธกิจหนึ่งที่โรงเรียนเชียงใหม่คริสเตียนได้จัดทำข้อปฏิบัติในการคุ้มครองเด็กเพื่อให้พ้นจากการตกเป็นเหยื่อหรือเผชิญหน้ากับภัยของการล่วงละเมิด

โรงเรียนเชียงใหม่คริสเตียน มุ่งหวังจะเห็นกระบวนการในการป้องกัน การล่วงละเมิด และการคุ้มครองเด็กให้เกิดขึ้น เพราะเนื่องจากการเหยี่ยวา การรักษาที่มีต่อเหยื่อที่ถูกละเมิดเป็นเรื่องที่มีความซับซ้อน ต้องใช้ทั้งเวลาและผู้เชี่ยวชาญในการรักษาเป็นเวลานานและสิ่งหนึ่งที่โรงเรียนไม่สามารถปฏิเสธได้ คือ น้ำพระทัยของพระเจ้าที่ทรงประสงคิให้โรงเรียนเชียงใหม่คริสเตียนเป็นสถานที่ปลอดภัยสำหรับผู้เรียน

เอกสารฉบับนี้ จัดทำเพื่อเป็นข้อปฏิบัติการปกป้องคุ้มครองผู้เรียนในโรงเรียน ขอขอบคุณผู้ที่มีส่วนในการจัดทำเอกสารฉบับนี้ และขอบคุณบุคลากรหน่วยงานพัฒนาและบริการสังคม สภาคริสตจักรในประเทศไทย ที่ให้คำแนะนำและช่วยเหลือในการจัดทำข้อปฏิบัติการคุ้มครองเด็ก โรงเรียนเชียงใหม่คริสเตียนจนสำเร็จ ขอพระเจ้าอวยพระพร

(นางอรนารถ พุญาติ)

ผู้จัดการ - ผู้อำนวยการโรงเรียนเชียงใหม่คริสเตียน

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
สารบัญ	ข
หมวด ๑ ปณิธาน คำนิยาม	
๑. ปณิธาน	๑
๒. นิยามศัพท์	๑
หมวด ๒ ข้อปฏิบัติการคุ้มครองเด็ก	๓
๑. การสัมผัสทางกาย	๓
๒. การล่วงละเมิด	๔
๓. การเก็บความลับ	๕
๔. ผู้มาติดต่อและบุคคลภายนอก	๖
๕. สื่อและการติดต่อสื่อสาร	๖
๖. เด็กที่อยู่ในภาวะเปราะบาง	๘
๗. กิจวัตรประจำวัน	๑๐
๘. ระเบียบวินัย	๑๔
๙. ระเบียบปฏิบัติอย่างมืออาชีพ	๑๗
หมวด ๓ การรายงานและส่งต่อข้อมูล (เมื่อสงสัยหรือเกิดกรณีล่วงละเมิด)	๑๘
๑. การรายงานในกรณีสงสัยหรือเกิดการล่วงละเมิดเด็ก	๑๘
๒. การกล่าวหาครูและบุคลากร	๒๘
๓. ข้อกล่าวหาของเด็กต่อเด็กคนอื่น (การทารุณกรรมระหว่างเด็ก)	๒๙
๔. การเก็บบันทึกและการรักษาความลับ	๒๙
๕. ผู้เชี่ยวชาญและหน่วยงานท้องถิ่น	๓๑
ภาคผนวก ก คณะกรรมการคุ้มครองเด็กภายในโรงเรียนเชียงใหม่คริสเตียน	๓๒
ภาคผนวก ข กฎหมาย พระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็ก	๓๔
๑. อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (CRC)	๓๔
๒. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐	๓๔
๓. พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พุทธศักราช ๒๕๔๖	๓๕
ภาคผนวก ค การประกาศใช้ข้อปฏิบัติการคุ้มครองเด็ก โรงเรียนเชียงใหม่คริสเตียน	๓๘

หมวด ๑ ปณิธาน คำนิยาม

ปณิธาน

โรงเรียนเชียงใหม่คริสเตียน ยึดมั่นในหลักความเชื่อตามพระคัมภีร์ “พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของพระองค์” (ปฐมกาล ๑ : ๒๗) มนุษย์จึงเป็นผู้มีชีวิตมีคุณค่ามีศักดิ์ศรีมีเกียรติและมีความเท่าเทียม (สดุดี ๘ : ๕)

โรงเรียนเชียงใหม่คริสเตียน มองเห็นว่า “ผู้เรียน” “เด็ก” เป็นของประทานจากพระเจ้าพระเยซูคริสต์ ทรงสนพระทัยและต้อนรับเด็กเล็กๆ พระองค์ทรงอวยพรเขา (มัทธิว ๑๙ : ๓-๑๔) ด้วยเหตุนี้ จึงเห็นว่าครูและบุคลากรจะต้องรักเด็ก ด้วยการป้องกันและคุ้มครองชีวิตจิตใจรวมถึงจิตวิญญาณ โดยพยายามไม่ให้เกิดการถูกล่วงละเมิดในรูปแบบใดๆ อันเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ที่พึงจะได้รับ

ข้อปฏิบัติการคุ้มครองเด็ก โรงเรียนเชียงใหม่คริสเตียนฉบับนี้ จึงตราไว้เพื่อใช้ปฏิบัติในโรงเรียน

คำนิยาม

“ผู้เรียน” “เด็ก” หมายความว่า บุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ แต่ไม่รวมถึงผู้ที่บรรลุนิติภาวะด้วยการสมรส

“ผู้บริหารโรงเรียน” หมายความว่า บุคคลซึ่งปฏิบัติหน้าที่บริหารโรงเรียน โดยได้รับการแต่งตั้งจากมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย

“คณะกรรมการคุ้มครองเด็ก” หมายความว่า บุคคลที่โรงเรียนแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่และดำเนินการดูแลและคุ้มครองเด็ก

“ครูและบุคลากร” หมายความว่า บุคคลซึ่งปฏิบัติหน้าที่ที่โรงเรียนเชียงใหม่คริสเตียนได้มอบหมายโดยได้รับการแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่ตามระเบียบของโรงเรียนและหน่วยงานต้นสังกัด

“ผู้ปกครอง” หมายความว่า บุคคลซึ่งเป็นบิดา มารดา หรือผู้ที่ทำหน้าที่ปกครองดูแล ผู้ที่มีความรับผิดชอบตามกฎหมายในการปกครองดูแลเด็กและนักเรียนที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ และไม่มีบิดามารดา หรือบิดามารดาถูกถอนอำนาจปกครอง

“ละเมิด” คือ การกระทำโดยตั้งใจหรือประมาทเลินเล่อบุคคลภายนอกโดยผิดกฎหมายเป็นเหตุให้เขา (ผู้ถูกรกระทำ) เสียหายต่อชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี กฎหมายถือว่าผู้กระทำละเมิดจะต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการละเมิดนั้น เด็กอาจถูกละเมิดหรือไม่ได้รับการคุ้มครองจากการละเมิดในลักษณะต่างๆ เช่น

“การละเมิดทางด้านร่างกาย” หมายถึง การทำร้ายร่างกายเด็ก การตี การเขี่ย การเขย่าหรือการจี้ด้วยไฟ เป็นต้น

“การละเมิดทางอารมณ์” หมายถึง การใช้คำพูดถ้อยคำที่หยาบคายหรือการกระทำที่เลือกปฏิบัติดูหมิ่นหรือทำให้หวาดกลัวทำให้เด็กรู้สึกว่าตนเองไร้คุณค่าเช่นการตำหนิการตะโกนด่าทอ การวิจารณ์อย่างรุนแรงต่อหน้าและอื่น ๆ

“การละเมิดทางเพศ” หมายถึง การสัมผัสที่ไม่เหมาะสมการแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศ การบังคับหรือการล่อลวงเด็กให้มีกิจกรรมทางเพศ

“การละเลยทอดทิ้ง” หมายถึง การที่พ่อแม่ ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเด็กไม่สามารถหรือไม่กระทำสิ่งที่ควรกระทำในการจัดหาสนับสนุนสิ่งจำเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิตให้แก่เด็ก เช่น อาหารเสื้อผ้าที่พัก การดูแลสุขภาพกายใจหรือให้การศึกษา

“การทารุณกรรม” หมายความว่า การกระทำหรือละเว้นการกระทำด้วยประการใดใดจนเป็นเหตุให้เด็กเสื่อมเสียสิทธิเสรีภาพหรือเกิดอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจการกระทำทางเพศต่อเด็กหรือการใช้เด็กให้กระทำหรือประพฤตินลักษณะที่น่าจะเป็นอันตรายแก่ร่างกายจิตใจหรือขัดต่อกฎหมายและศีลธรรมอันดี ทั้งนี้ไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม

“การคุ้มครองเด็ก” หมายถึง การดูแลให้เด็กทุกคนปลอดภัยจากการถูกใช้ความรุนแรง การล่วงละเมิดการถูกละเลยหรือทอดทิ้งการถูกแสวงหาผลประโยชน์ซึ่งหมายความว่าเด็กได้รับสิทธิปกป้องจากการถูกล่วงละเมิดในทุกรูปแบบ

หมวด ๒ ข้อปฏิบัติการคุ้มครองเด็ก

๑. การสัมผัสทางกาย

๑.๑ การติดต่อสัมพันธ์กับผู้เรียนทางร่างกาย

- ๑) เมื่อมีการสัมผัสผู้เรียน ต้องคำนึงถึงเพศ อายุ สถานการณ์ ความเหมาะสม และต้องให้เกียรติแก่ผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญ ควรจะต้องเป็นไปเพื่อตอบสนองความจำเป็นของผู้เรียน
- ๒) ครูและบุคลากรควรพร้อมอธิบายการกระทำของตนเองและยอมรับว่าการสัมผัสผู้เรียนทุกครั้งอาจถูกพิจารณาโทษทางวินัย
- ๓) ครูและบุคลากรควรหลีกเลี่ยงที่จะแสดงว่าการจับต้องตัวผู้เรียน เป็นลักษณะการสอนส่วนตัวหรือเป็นวิธีที่จะสื่อสารกับผู้เรียน แต่ต้องเกิดจากการยินยอมของผู้เรียนก่อน
- ๔) ครูและบุคลากรไม่ควรแตะต้องผู้เรียนอย่างเสนาหา และไม่สมควร
- ๕) การสัมผัสผู้เรียนกรณีฉุกเฉิน ต้องทำด้วยความเคารพและคำนึงความเป็นส่วนตัวของผู้เรียน

๑.๒ กิจกรรมที่ต้องมีการถูกเนื้อต้องตัว

- ๑) การทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่ต้องมีการสัมผัสผู้เรียน ครูและบุคลากรควรจะต้องอธิบายให้ผู้เรียนฟังถึงเหตุผลในการสัมผัสว่าเป็นสิ่งจำเป็น และควรที่จะเกิดขึ้นในที่สาธารณะที่ทุกคนมองเห็นได้ เว้นเสียแต่ว่าผู้เรียนกำลังอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่ปลอดภัย การสัมผัสนั้นควรจะได้รับคามยินยอมจากผู้เรียน
- ๒) ครูและบุคลากรควรมีความละเอียดอ่อนต่อความต้องการของผู้เรียน หากผู้เรียนแสดงออกทั้งทางคำพูดและการกระทำว่าอึดอัด ครูและบุคลากรควรพิจารณาหาทางเลือกอื่นเมื่อเห็นว่าผู้เรียนอาจตีความการกระทำนั้นผิด เช่น การให้ครูและบุคลากรเข้ามาช่วย หรือขอให้ผู้เรียนที่ไม่ค่อยอึดอัดกับการกระทำนั้น ๆ เข้ามาช่วยในการสาธิต

๑.๓ การดูแลควบคุม แทรกแซง และยับยั้งทางร่างกาย

- ๑) กรณีที่มีความจำเป็นในการแทรกแซงทางร่างกาย ควรใช้กำลัง เวลาสั้นที่สุดเท่าที่จำเป็น และควรมีบุคคลอื่นในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและการกระทำดังกล่าวเพื่อจัดการกับเหตุการณ์นั้น
- ๒) การแทรกแซงทางกายเพื่อยับยั้งนักเรียนและป้องกันไม่ให้ผู้อื่นเข้ามาทำร้ายควรสมเหตุสมผล เป็นไปตามสถานการณ์ เป็นความจำเป็นเบื้องต้นในการแก้ไขสถานการณ์ และคนอื่นสามารถมองเห็นได้
- ๓) หลังจากการดำเนินการการแทรกแซงทางกายเพื่อยับยั้งเหตุ ควรจะบันทึกและรายงานผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้อง พร้อมทั้งให้คำอธิบายและรายละเอียดของเหตุการณ์ทั้งหมด ควรมีการระบุพยานในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
- ๔) ครูและบุคลากรควรซักถามนักเรียน โดยบอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากมุมมองของตนเอง ควรเก็บบันทึกย่อของบทสนทนาไว้และตรวจสอบนักเรียนถึงการบาดเจ็บใด ๆ เป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้ปกครอง/ผู้ดูแลควรได้รับแจ้งเมื่อมีการแทรกแซง

๒. การล่วงละเมิด

๒.๑ การล่วงละเมิด

- ๑) ครูและบุคลากรจะต้องทำให้ทุกคนมั่นใจได้ว่าความสัมพันธ์ของตนกับผู้เรียนมีความเหมาะสมกับวัยและเพศของผู้เรียน
- ๒) ครูและบุคลากรจะต้องรายงานให้กับผู้บริหารของโรงเรียนทราบทันที หากพบว่าผู้เรียนมีความประพฤติที่เรียกร้องความสนใจอย่างไม่เหมาะสม
- ๓) ครูและบุคลากรจะต้องไม่มีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้เรียนทุกกรณี
- ๔) ความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้เรียนเป็นเรื่องต้องห้าม แม้ว่าอายุที่ผู้เรียนมีเพศสัมพันธ์ได้ตามกฎหมายของท้องถิ่น จะต่ำกว่าตามหลักสากล ความเข้าใจผิดเรื่องอายุของผู้เรียนไม่ใช่ข้ออ้าง
- ๕) ครูและบุคลากรต้องตระหนักว่าตนอาจทำงานกับผู้เรียนที่ใช้ความสัมพันธ์ เพื่อเรียกร้อง “ความสนใจเป็นพิเศษ” ซึ่งผู้เรียนมีความต้องการดังกล่าว เนื่องจากสถานการณ์หรือประสบการณ์ ถูกล่วงละเมิดในอดีต ครูและบุคลากรต้องเป็นผู้รับผิดชอบกับสิ่งที่เกิดขึ้น แม้ว่าผู้เรียนอาจจะมีพฤติกรรมที่ยั่ววนใจให้กระทำผิด และควรหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่ล่อแหลม สถานการณ์เอื้ออำนวยต่อการกระทำผิดหรือถูกเข้าใจผิด
- ๖) ครูและบุคลากรต้องหลีกเลี่ยงการกระทำที่มีเจตนาให้ผู้เรียนอับอาย เสียศักดิ์ศรี ถูกล้อเลียนหรือลดคุณค่าของผู้เรียน หรือการกระทำใด ๆ ก็ตามที่เป็นการล่วงละเมิดทางอารมณ์กับผู้เรียน
- ๗) ครูและบุคลากรล่วงละเมิดผู้เรียนนั้น ถือเป็นความผิดทางวินัยร้ายแรงและด้วยเหตุนี้ ครูและบุคลากรจะพ้นสภาพการเป็นบุคลากรของโรงเรียนโดยทันที
- ๘) หากครูและบุคลากรทราบและรู้ว่าผู้เรียนกำลังถูกล่วงละเมิด หรือตกอยู่ในสภาวะเสี่ยง หรือมีแนวโน้ม สงสัยว่าถูกล่วงละเมิด จำเป็นอย่างยิ่งต้องแจ้งต่อผู้ที่เกี่ยวข้องและให้รายงานต่อผู้บริหารโรงเรียน

๒.๒ การกระทำทารุณ/การถูกละเลยทอดทิ้ง

- ๑) ครูและบุคลากรต้องระงับการใช้ภาษา คำพูด การกระทำและความสัมพันธ์ที่มีต่อผู้เรียน ซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดความสงสัยเกี่ยวกับเจตนาของตน ซึ่งรวมถึงคำพูดหรือกิริยาที่ยั่ววน การเหน็บแนม เสียดสี รวมถึงการสัมผัส เป็นการแสวงหาผลประโยชน์ ช่มเหง หรือคุกคามผู้เรียน

๒.๓ การถูกล่อลวงและลักพา

- ๑) จัดกิจกรรมเสริมสร้างทักษะการคิดวิเคราะห์ การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า การตัดสินใจ การให้คำปรึกษาที่ถูกต้อง รวมไปถึงทักษะการป้องกันตัวเองให้พ้นจากการถูกล่อลวงและลักพา
- ๒) จัดระบบรักษาความปลอดภัยที่มีประสิทธิภาพ จัดเวรยาม เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ในสถานศึกษา
- ๓) ประสานงานกับชุมชนเครือข่ายผู้ปกครองในการสอดส่องผู้เรียนอย่างทั่วถึงและสม่ำเสมอ
- ๔) ประสานงานกับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ช่วยสอดส่องดูแลเพื่อป้องกันการถูกล่อลวงและลักพา
- ๕) ให้มีการประชาสัมพันธ์ข่าวสารเกี่ยวกับการล่อลวงและลักพา และวิธีการป้องกันให้ผู้เรียนทราบทุกระยะ

- ๖) ประสานงานเจ้าหน้าที่ตำรวจ ผู้ปกครอง เพื่อดำเนินการติดตามค้นหา
- ๗) ขอความร่วมมือจากครู ผู้ปกครอง ชุมชน หรือผู้ที่เกี่ยวข้องในการแจ้งเบาะแส
- ๘) ประสานแจ้งผู้ปกครองผู้เรียนรับทราบเมื่อเกิดเหตุ โดยรายงานให้ผู้ที่เกี่ยวข้องและผู้บริหารรับทราบตามลำดับ

๒.๔ การแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศจากผู้เรียน

- ๑) เจ้าหน้าที่จะต้องไม่ว่าจ้างผู้เรียนให้ “ช่วยงานบ้าน” หรือให้ที่พักอาศัยแก่ผู้เรียนในบ้านพักของตน ถึงแม้ว่าการว่าจ้างผู้เรียนให้ช่วยงานบ้านจะเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ในท้องถิ่นนั้น ๆ และผู้เรียนได้ประโยชน์ก็ตาม เพราะการว่าจ้างดังกล่าวอาจนำไปสู่ความเข้าใจผิด และไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์และความพยายามขององค์กรในการรณรงค์ต่อต้านการใช้แรงงานเด็ก
- ๒) ครูและบุคลากรที่แสวงหาประโยชน์และล่วงละเมิดผู้เรียนนั้น ถือเป็นความผิดร้ายแรง และด้วยเหตุนี้ จะพ้นสภาพการเป็นบุคลากรของโรงเรียนโดยทันที

๓. การเก็บความลับ

๓.๑ การรักษาความลับ

- ๑) ครูและบุคลากรอาจจะได้เห็นการกระทำที่จะต้องเก็บรักษาความลับ ในกรณีนี้การกระทำดังกล่าวไม่ควรพูดกับบุคคลอื่นที่ไม่เกี่ยวข้อง ยกเว้นการรายงานต่อผู้บริหารโรงเรียน หรือผู้ซึ่งมีบทบาทหน้าที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้น ๆ โดยตรง
- ๒) ครูและบุคลากรจะต้องบอกเล่าข้อมูล ซึ่งอาจจะเป็นสิ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับความปลอดภัยและสวัสดิการของผู้เรียน ต่อผู้รับผิดชอบ คณะกรรมการคุ้มครองเด็กของโรงเรียนและผู้บริหารโรงเรียน
- ๓) ควรมีการเก็บรักษาบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กไว้อย่างเหมาะสม

๓.๒ บทสนทนาในเรื่องที่มีความละเอียดอ่อน

- ๑) ครูและบุคลากรจะต้องใช้วิจารณญาณส่วนบุคคล เพื่อสร้างความมั่นใจว่าการสอบถามข้อมูลรายละเอียดหรือคำถามน่าจะไม่มีถูกเข้าใจผิด ผู้เรียนทุกคนมีสิทธิ์ที่จะได้ออกเสียง/บอกเล่าเรื่องราวของตน
- ๒) การตอบสนองขั้นแรกควรจะเป็นการรับทราบข้อมูลจากผู้เรียนเล่าให้ฟังและสนับสนุนเขา ครูและบุคลากรควรจะให้เวลากับผู้เรียนได้บอกเล่าเรื่องราวของตนและควรจะนำไปพิจารณาอย่างจริงจัง
- ๓) กรณีผู้เรียนขอพูดคุยปรับทุกข์เกี่ยวกับปัญหา ครูและบุคลากรไม่ควรให้สัญญาว่าจะเก็บไว้เป็นความลับ ถ้าสิ่งที่ผู้เรียนเปิดเผยหรือมีแนวโน้มจะเปิดเผยเกี่ยวข้องกับการล่วงละเมิดที่พวกเขาหรือผู้เรียนคนอื่นจะได้รับความเดือดร้อน
- ๔) ในระหว่างการเปิดเผยใด ๆ พยายามที่จะฟังให้เงียบและพยายามที่จะไม่ตกใจหรือแสดงอาการไม่เชื่อ ไม่ตัดสินและเห็นใจผู้เรียน อย่าให้คำสัญญาที่คุณไม่สามารถรักษาได้ ให้ความมั่นใจเท่าที่จะทำได้ และตอบสนองต่อสิ่งที่ผู้เรียนพูดเท่าที่จำเป็นเท่านั้น อย่าถามคำถามซ้ำ ๆ ถามด้วยคำถามปลายเปิด อย่าพยายามวิพากษ์วิจารณ์ผู้ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้กระทำความผิด เพราะอาจเป็นสมาชิกในครอบครัวที่ผู้เรียนอาจมีความผูกพันอยู่ด้วย

๔. ผู้มาติดต่อและบุคคลภายนอก

๔.๑ บุคคลภายนอก/ผู้มาติดต่อองค์กรและการเข้าถึงของคนภายนอก

- ๑) พนักงานรักษาความปลอดภัยจะสอบถามเหตุผลของผู้เข้ามาติดต่อที่ประตูทางเข้า
- ๒) พนักงานรักษาความปลอดภัยจะต้องแจ้งให้ฝ่าย/ส่วนงานที่จะมาติดต่อทราบก่อน และเมื่อได้รับอนุญาตแล้ว จึงอนุญาตให้ผู้มาติดต่อผ่านเข้าไปได้
- ๓) พนักงานรักษาความปลอดภัยจะต้องให้แลกบัตรประจำตัวประชาชนหรือบัตรที่หน่วยงานทางราชการเป็นผู้ออกให้ที่ประตูทางเข้า และผู้มาติดต่อ ติดหรือคล้องบัตรอนุญาตแสดงตนตลอดเวลาที่อยู่ในโรงเรียน
 - ๔) ผู้มาติดต่อจะต้องใช้ห้องน้ำที่จัดไว้สำหรับผู้ใหญ่เท่านั้น
 - ๕) ห้ามบุคคลภายนอกหรือผู้ที่มาติดต่ออยู่กับผู้เรียนตามลำพัง
 - ๖) ไม่อนุญาตให้บุคคลภายนอกพูดคุยกับผู้เรียน เว้นเสียแต่ว่าบุคคลนั้นได้รับเชิญให้เข้ามาทำกิจกรรมร่วมกับผู้เรียนเท่านั้น (เช่น ผู้มาติดต่อเกี่ยวกับด้านการศึกษา หรือญาติของผู้เรียน) ในกรณีนี้บุคคลนั้นจะต้องยึดถือระเบียบว่าด้วยการปกป้องคุ้มครองเด็กและปฏิบัติตนอย่างเคร่งครัด
 - ๗) ห้ามบุคคลภายนอกถ่ายรูปและบันทึกวีดิโอขณะทำกิจกรรมของผู้เรียน ยกเว้นว่าได้รับอนุญาตมาก่อนจากทางผู้บริหารโรงเรียน
 - ๘) ห้ามบุคคลภายนอกนำพาหรือพกอาวุธ สิ่งของมีคม ยาเสพติด และของผิดกฎหมายทุกชนิด เข้ามาในบริเวณโรงเรียน
 - ๙) ผู้ที่มาติดต่อทุกคนควรจะออกจากโรงเรียนทันทีที่เสร็จภารกิจ
- ๑๐) ก่อนกลับ พนักงานรักษาความปลอดภัยจะคืนบัตรประจำตัวประชาชนหรือบัตรที่หน่วยงานทางการออกให้ เพื่อแลกกับบัตรผู้มาติดต่อโรงเรียน
- ๑๑) ในกรณีฉุกเฉิน การฝึกซ้อมความปลอดภัย หรือสถานการณ์ที่ไม่สามารถคาดการณ์ได้ จะไม่อนุญาตให้บุคคลภายนอกเข้า-ออกโรงเรียน

๕. สื่อและการติดต่อสื่อสาร

๕.๑ การถ่ายรูป วีดิโอ และสื่อในการสร้างสรรค์อื่น ๆ

- ๑) ผู้ปฏิบัติงาน ครู และผู้มาติดต่อโรงเรียนไม่ควรถ่ายรูปผู้เรียนทุกกรณี
- ๒) กิจกรรมโรงเรียนที่เกี่ยวข้องกับการบันทึกภาพถ่าย จะต้องถูกถ่ายโอนจากอุปกรณ์ส่วนตัวไปจัดเก็บไว้ในโฟลเดอร์หรือแฟ้มข้อมูลส่วนกลางของโรงเรียนทันทีที่จบหน่วยการเรียนรู้ และไม่ควรโพสต์ไปยังหน้าสื่อสังคมออนไลน์ของตัวเอง
 - ๓) ครูและบุคลากรทุกคนไม่สามารถเผยแพร่รูปภาพต่าง ๆ ของนักเรียนผ่านอินเทอร์เน็ต ยกเว้นผู้รับผิดชอบของโรงเรียนจะเป็นผู้เผยแพร่ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เว็บไซต์ เพจ Facebook ของโรงเรียน
 - ๔) ไม่ควรเผยแพร่รูปภาพต่าง ๆ บนเว็บไซต์อื่นในสิ่งตีพิมพ์หรือสถานที่สาธารณะโดยไม่ได้รับความยินยอมจากผู้ปกครอง
 - ๕) ถ้าอุปกรณ์ส่วนบุคคลถูกใช้ในการถ่ายภาพผู้เรียน ภาพเหล่านั้นควรได้รับการอัปโหลดไปยังระบบของโรงเรียนโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ และถูกลบออกจากอุปกรณ์ส่วนบุคคล
 - ๖) การขออนุญาตถ่ายภาพวีดิโอหรือการบันทึกเสียงควรได้รับอนุญาตจากผู้บริหารโรงเรียน

๗) รูปถ่ายของนักเรียนที่ผู้ปฏิบัติงานใช้เพื่อการเรียนรู้หรือการตลาดจะต้องใช้กล้อง/อุปกรณ์ของโรงเรียนเท่านั้น

๘) การสื่อสารประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับเรื่องของผู้เรียน ควรใช้รูปภาพเหมาะสม และให้เกียรติกับผู้เรียน ไม่ใช่เสนอภาพให้เห็นว่าผู้เรียนตกเป็นเหยื่อถูกระทำทารุณกรรม ผู้เรียนควรแต่งกายให้มิดชิด และควรหลีกเลี่ยงการใช้รูปภาพที่มีลักษณะท่าทางเป็นเชิงยั่ววนทางเพศ รวมทั้งหลีกเลี่ยงภาษาที่สื่อความสัมพันธ์ในเชิงอำนาจ รวมถึงลงข้อมูลส่วนตัวหรือด้านกายภาพที่ผู้อื่นอาจใช้เพื่อหาที่อยู่โดยเฉพาะเจาะจงของผู้เรียน

๙) ไม่ควรนำโทรศัพท์ส่วนตัวของครูและบุคลากรไปใช้ในห้องเรียนและพื้นที่การเรียนรู้เมื่อมีนักเรียนอยู่ ยกเว้นในกรณีจำเป็นและต้องใช้แบบเร่งด่วนฉุกเฉิน

๑๐) เจ้าหน้าที่ไม่ควรถ่ายภาพผู้เรียนในลักษณะที่ผู้เรียนเสื่อมเสียศักดิ์ศรีและเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเปิดเผยข้อมูลในสื่ออินเทอร์เน็ต

๕.๒ การใช้งานอินเทอร์เน็ต

๑) ห้ามผู้ใหญ่ใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ตของโรงเรียนในการค้นหารูปภาพที่ไม่เหมาะสม สื่อลามกเด็ก หรือสะสมภาพลามกอนาจารเด็ก หรือสร้างขึ้น จัดเก็บ หรือเผยแพร่สื่อนี้ ถ้ามีหลักฐาน บุคคลนั้นจะถูกห้ามไม่ให้ทำงานใกล้ชิดเด็กและเยาวชน

๒) กรณีที่มีการใช้อุปกรณ์ของโรงเรียนในการค้นหารูปภาพที่ไม่เหมาะสม รวมถึงสื่อลามกผู้ใหญ่ บุคคลนั้นจะต้องถูกดำเนินการทางวินัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเกิดเหตุการณ์คลิบลุดไปสู่ผู้เรียน

๕.๓ สื่อเกี่ยวกับเรื่องทางเพศ

๑) หลักสูตรบางส่วนของโรงเรียนจะมีเนื้อหาที่เปิดเผยเกี่ยวกับเพศหรือเรื่องที่เกี่ยวข้องบาง จึงควรมีการระมัดระวังในการเลือกใช้สื่อการเรียนการสอน สื่อทุกชนิดที่นำมาใช้ควรปรับให้เหมาะสมกับเนื้อหาในบทเรียนและจุดมุ่งหมายที่จะสอนหรือหน่วยการเรียนรู้

๒) ห้ามผู้ใหญ่ใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ตของโรงเรียนในการค้นหารูปภาพที่ไม่เหมาะสม สื่อลามกเด็ก หรือสะสมภาพลามกอนาจารเด็ก หรือสร้างขึ้น จัดเก็บ หรือเผยแพร่สื่อนี้ ถ้ามีหลักฐาน บุคคลนั้นจะถูกห้ามไม่ให้ทำงานใกล้ชิดเด็กและเยาวชน

๓) ควบคุมดูแลการนำข้อมูลข่าวสารและสื่อบันเทิงต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศไม่ให้เข้ามาเผยแพร่ในสถานศึกษา

๔) หลีกเลี่ยงในการนำเสนอสื่อที่ไม่เหมาะสมต่อผู้เรียน เช่น ภาพยนตร์ หนังสือ เกมคอมพิวเตอร์ เว็บไซต์ และรูปภาพ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับความรุนแรง เพศ เพศสัมพันธ์ การใช้ยาเสพติดหรือภาษาที่ไม่เหมาะสม รวมถึงสื่อลามกอนาจาร

๕) ห้ามมีส่วนร่วมในการจำหน่าย หรือจัดหาสื่อลามก หรือแบ่งปันวัสดุอุปกรณ์ทางเพศ หรือสื่อลามกอนาจารใด ๆ ผ่านสื่อต่าง ๆ ไม่ว่าในทางใดกับผู้เยาว์

๕.๔ สื่อสังคมและการติดต่อออนไลน์กับเด็ก

๑) ครูและบุคลากรจะต้องไม่สื่อสารกับผู้เรียนในแบบที่อาจจะถูกตีความได้ว่าเป็นการสื่อสารที่มีนัยหรือเร้าอารมณ์ทางเพศ รวมถึงทางวาจา จดหมาย บันทึกร อีเมลล์ โทรศัพท์ การส่งข้อความหรือการติดต่อสัมพันธ์ทางกาย

๒) การติดต่อกับผู้เรียนผ่านสื่อสังคมออนไลน์อาจจะทำให้ผู้เรียนสับสนเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของครูและบุคลากร ดังนั้นครูและบุคลากรควรจะต้องติดต่อกับผู้เรียนผ่านทางช่องทางสื่อที่รับการอนุมัติแล้ว โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสนับสนุนการเรียนรู้

๓) คำขอใช้งานสื่อสังคมส่วนบุคคลใด ๆ สำหรับการเรียนรู้เฉพาะทาง หรือการแนะนำให้คำปรึกษาควรจะต้องขอการอนุมัติผ่านหัวหน้าฝ่ายที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เป็นการโปร่งใส

๔) ครูและบุคลากรควรพยายามตรวจสอบว่า การตั้งค่าความเป็นส่วนตัวไม่อนุญาตให้ผู้เรียนได้ดูโพสต์ส่วนตัวที่ไม่เหมาะสม เพราะจะเป็นการหลอกรวมข้อมูลทั้งส่วนตัวและเรื่องงานเข้าด้วยกัน

๕) ข้อข้องใจเกี่ยวกับความประพฤติของครูและบุคลากรกับผู้เรียนทางออนไลน์ ควรรายงานไปถึงผู้บริหารโรงเรียน

๕.๕ การติดต่อนอกองค์กรและการให้ข้อมูลส่วนบุคคล

๑) ครูและบุคลากรจะต้องระมัดระวังเรื่องการพบปะกับผู้เรียนนอกโรงเรียนและควรจะต้องติดต่อกับผู้เรียนนอกเวลาเรียนด้วยเหตุผลเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้เท่านั้น

๒) ครูและบุคลากรไม่ควรให้รายละเอียดการติดต่อส่วนตัวกับผู้เรียน รวมถึงอีเมลล์ เบอร์โทรศัพท์บ้าน หรือเบอร์โทรศัพท์มือถือ เว้นเสียแต่ว่าการกระทำนั้นจะได้รับการเห็นพ้องด้วยจากผู้บริหารของโรงเรียน และผู้ปกครองที่เกี่ยวข้องกับบทบาทหน้าที่ของตน

๓) ครูและบุคลากรควรสร้างความมั่นใจว่า การสื่อสารทุกอย่างจะต้องโปร่งใสและตรวจสอบได้

๔) นอกเหนือจากบทบาทของผู้ปกครอง ครูและบุคลากรไม่ควรจะตอบรับคำเชิญไปบ้านของผู้เรียน เว้นเสียแต่คำเชิญนั้นมาจากผู้ปกครองของผู้เรียน และผู้ปกครองต้องอยู่ด้วย

๕) ครูและบุคลากรไม่ควรเชิญผู้เรียนไปที่บ้านของตน ข้อยกเว้นใด ๆ จะต้องได้รับการอนุญาตจากผู้บริหารของโรงเรียน

๖) ครูและบุคลากรไม่ควรไปงานสังคมของผู้เรียน เว้นเสียแต่จะเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับกลุ่มกิจกรรมของผู้เรียน และได้รายงานกับผู้บริหารของโรงเรียนแล้ว

๖. ผู้เรียนที่อยู่ในภาวะเปราะบาง

๖.๑ ผู้เรียนที่อยู่ในความเศร้าเสียใจ

๑) บางคราวที่ผู้เรียนที่กำลังเศร้าเสียใจ ต้องการคำปลอบประโลมและการให้กำลังใจ ซึ่งอาจรวมถึงการสัมผัสตัวอย่างเหมาะสมกับอายุของผู้เรียน ครูและบุคลากรควรมีสติ เพื่อที่ว่าสัมผัสผู้เรียนนี้ไม่ดูเป็นการข่มขู่คุกคาม ล่วงเกิน หรืออาจทำให้ผู้พบเห็นเข้าใจผิดได้

๖.๒ ผู้เรียนที่ต้องได้รับการดูแลหรือมีปัญหา

๑) ครูและบุคลากรที่มีหน้าที่ดูแลผู้เรียนที่มีโรคประจำตัวหรือต้องได้รับการปฐมพยาบาล ต้องมั่นใจว่า มีผู้เรียนคนอื่นหรือครูและบุคลากรคนอื่นอยู่ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่ความจำเป็นในการสัมผัสผู้เรียนอาจจะทำให้เกิดการเข้าใจผิดได้

๒) ครูและบุคลากรที่ต้องช่วยเหลือผู้เรียนในเรื่องของการเข้าห้องน้ำ ควรจะมีบุคคลที่สามอีกคนหนึ่งไปด้วย และถ้าเป็นไปได้ผู้เรียนควรจะได้รับ การส่งเสริมให้เปลี่ยนเสื้อผ้าเอง

๖.๓ ผู้เรียนที่มีความต้องการช่วยเหลือพิเศษในการศึกษาหรือคนพิการ

๑) ครูและบุคลากรทุกคนควรตระหนักว่าผู้เรียนที่มีความต้องการความช่วยเหลือพิเศษทางการศึกษาถือได้ว่าเป็นความท้าทายในการป้องกัน ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับลักษณะของความต้องการพิเศษของผู้เรียน อุปสรรคที่เพิ่มขึ้นสามารถเกิดขึ้นได้ ซึ่งทำให้ยากต่อการระบุและรับรู้ถึงอาการการล่วงละเมิด

๒) ควรตระหนักว่าผู้เรียนที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษอาจได้รับผลกระทบจากพฤติกรรม เช่น การกลั่นแกล้งอย่างไม่เหมาะสม แต่อาจไม่แสดงอาการใด ๆ ออกมา อาจจะด้วยความยากลำบากในการสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจทำให้ผู้เรียนยากที่จะบ่งบอกถึงสิ่งที่เกิดขึ้น และอาจทำให้ยากที่จะเอาชนะอุปสรรคดังกล่าวได้

๓) ครูและบุคลากรควรหลีกเลี่ยงการตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับสาเหตุของการบาดเจ็บหรือพฤติกรรมใด ๆ ของผู้เรียนที่มีความต้องการความช่วยเหลือพิเศษ

๖.๔ การทำร้ายตัวเอง

๑) จัดให้มีระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนอย่างมีประสิทธิภาพโดยมอบหมายให้ครูที่ปรึกษาหรือครูแนะแนวทำการศึกษาสังเกตพฤติกรรมเป็นรายกรณี

๒) จัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาสภาพจิตใจผู้เรียน โดยเชิญบุคคลภายในและภายนอก เช่น นักจิตวิทยาหรือจิตแพทย์มาให้ความรู้

๓) จัดกิจกรรมปลูกฝังให้เกิดความรัก ความสามัคคี ความเอื้ออาทร และช่วยเหลือซึ่งกันและกันมีความเห็นอกเห็นใจให้อภัยซึ่งกันและกัน

๔) สร้างความร่วมมือระหว่างสถานศึกษา ผู้ปกครอง ชุมชน องค์กรทางศาสนา องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สมาคม หรือมูลนิธิ ในการจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาจิตใจ

๕) จัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนอย่างหลากหลาย เช่น การฝึกสมาธิ วิชาการศิลปะ ดนตรี กีฬา นันทนาการ ทักษะทางอาชีพ เป็นต้น

๖) การจัดกิจกรรมและทัศนศึกษาแหล่งธรรมชาติเพื่อผ่อนคลายและรักษาสภาพจิตใจ

๗) เมื่อพบกรณีผู้เรียนมีปัญหา ต้องประสานพ่อแม่ ผู้ปกครองทันทีเพื่อแก้ปัญหาเฉพาะหน้าด้วยวิธีการต่าง ๆ

๘) ครูประสานงานใช้กระบวนการทางจิตวิทยาโดยผู้เชี่ยวชาญ เช่น จิตแพทย์ หรือบุคคลที่ผู้เรียนไว้วางใจชอบพอรักใคร่ ให้คำปรึกษาอย่างสม่ำเสมอ ไม่ปล่อยให้หมกมุ่นเมื่อเกิดความไม่สบายใจ

๙) ครูที่ปรึกษาหาเวลาทำความเข้าใจกับพ่อแม่เพื่อให้ทำความเข้าใจกับผู้เรียนว่าคิดอย่างไร เพื่อให้ความรู้สึกหมดหวังในชีวิตจะได้หมดไป

๗. กิจวัตรประจำวัน

๗.๑ สถานการณ์ที่อยู่กันเพียงสองต่อสอง

- ๑) ครูและบุคลากรไม่ควรจะอยู่ตามลำพังกับผู้เรียน
- ๒) การคุยหรือการพบปะกันแบบสองต่อสอง ควรจะเกิดขึ้นในห้องที่สามารถมองเห็นได้ เปิดประตูไว้ หากเป็นไปไม่ได้ครูและบุคลากรควรมีบุคคลที่สามารถอยู่สถานที่ที่คุยหรือพบปะกัน
- ๓) ไม่อนุญาตให้จัดการประชุมหรือพบปะกับผู้เรียนนอกโรงเรียน หากจำเป็นครูและบุคลากรต้องดำเนินการขออนุญาตผู้บริหารโรงเรียน

๗.๒ การอาบน้ำและเปลี่ยนเสื้อผ้า

- ๑) ครูและบุคลากรควรระวังหลีกเลี่ยงการสัมผัสผู้เรียนในขณะที่ไม่ได้สวมเสื้อผ้า
- ๒) ครูและบุคลากรควรระวังหลีกเลี่ยงพฤติกรรมที่ล่วงล้ำทางสายตาระหว่างที่อยู่ในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า
- ๓) ขณะที่ผู้เรียนเปลี่ยนเสื้อผ้า ครูและบุคลากรต้องเป็นเพศเดียวกันกับผู้เรียนและอยู่ดูแลผู้เรียนภายนอกห้อง และต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าในสถานที่ที่มิดชิด
- ๔) ผู้เรียนที่มีความอ่อนไหวเพราะบางควรจะได้รับโอกาสในการเปลี่ยนเสื้อผ้าโดยลำพัง
- ๕) ครูและบุคลากรไม่ควรเปลี่ยนเสื้อผ้าในที่เดียวกับผู้เรียนและเป็นสถานที่ที่จัดไว้สำหรับครูและบุคลากรเท่านั้น

๗.๓ การดูแลอนามัยส่วนตัวของเด็กปฐมวัย

- ๑) ความคาดหวังของโรงเรียนสำหรับผู้เข้ามาเรียนในระดับนี้คือ จะต้องสามารถเข้าห้องน้ำเองได้ หมายความว่านักเรียนต้องสามารถบอกได้ว่าต้องการไปห้องน้ำ และเดินไปเข้าห้องน้ำโดยไม่ต้องมีใครช่วยได้
- ๒) เด็กทุกคนจะต้องใส่กางเกงใน ไม่ใช่ผ้าอ้อมสำเร็จรูปใด ๆ
- ๓) เด็กสามารถใช้กระดาษชำระและที่ฉีดชำระในการทำความสะดวก หลังจากการทำกิจวัตรเรียบร้อยและใส่กางเกงเองได้
- ๔) ครู พี่เลี้ยงเด็กจะเป็นผู้พาเด็กอนุบาล ๑ ไปเข้าห้องน้ำทุกครั้งที่เป็นไปได้ (ในกรณีที่มีครูและพี่เลี้ยงเด็ก ๒ คน ฝั่ดูแลกลุ่มนั้นอยู่)
- ๕) เด็กอนุบาล ๒ จะได้รับการส่งเสริมให้ไปห้องน้ำด้วยตนเอง
- ๖) เด็กทุกคนที่ไปเข้าห้องน้ำด้วยตนเองและยังไม่กลับมาภายใน ๒ หรือ ๓ นาที ครูและพี่เลี้ยงเด็กจะไปตรวจดูว่าเด็กต้องการความช่วยเหลือหรือไม่
- ๗) สำหรับเด็กระดับนี้อาจจะเกิดกรณีฉุกเฉินเกี่ยวกับการขับถ่ายเป็นบางครั้งบางคราว ถ้าหากพฤติกรรมนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้ง ทางโรงเรียนอาจจะแจ้งให้ทางผู้ปกครองทราบเพื่อฝึกให้เด็กปฏิบัติกิจวัตรประจำวันเองที่บ้าน
- ๘) เด็กทุกคนที่ต้องได้รับการดูแลอย่างใกล้ชิดจะได้รับการปฏิบัติด้วยความเคารพอยู่เสมอ สวัสดิภาพและเกียรติของเด็กเป็นสิ่งสำคัญสูงสุด
- ๙) มีห้องน้ำที่เหมาะสมและสะอาด

๑๐) นำกางเกงที่เปียกหรือมีรอยเปื้อนจากอุจจาระหรือปัสสาวะไปซักแล้วผึ่งแดด แล้วนำไปใส่ กระเป่าและส่งคืน

๑๑) พื้นที่เปลี่ยนเสื้อผ้าจะต้องสะอาด

๑๒) ครูและพี่เลี้ยงเด็กจะต้องล้างมือหรือใช้เจลล้างมือหลังจากถอดถุงมือออก

๗.๔ การอุปโภคบริโภค

๑) จัดกิจกรรมคุ้มครองผู้บริโภคในสถานศึกษา (อย.น้อย) เพื่อตรวจสอบคุณภาพและ สารปนเปื้อนในอาหาร และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร

๒) จัดทำป้ายนิเทศและกิจกรรมรณรงค์ให้ความรู้ เกี่ยวกับการใช้เครื่องอุปโภคบริโภค อย่างถูกสุขอนามัย

๓) จัดให้มีเจ้าหน้าที่ทำความสะอาด รักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยภายในโรงอาหารของ โรงเรียน

๔) จัดให้มีระบบกำจัดขยะ การบำบัดน้ำเสีย และจัดสร้างบ่อดักไขมัน

๕) ในกรณีเกิดอุบัติเหตุจากการอุปโภคบริโภคของผู้เรียน ให้ดำเนินการปฐมพยาบาล เบื้องต้นก่อนส่งต่อโรงพยาบาล

๖) ประสานแจ้งผู้ปกครองผู้เรียนรับทราบเมื่อเกิดเหตุ

๗) จัดเจ้าหน้าที่พยาบาลอำนวยความสะดวกในการดูแลรักษาพยาบาลร่วมกับผู้ปกครอง เพื่อรับทราบข้อมูลผู้เรียน

๘) รายงานเหตุการณ์ให้ผู้บริหารโรงเรียนทราบ

๗.๕ จัดกิจกรรม

๑) โรงเรียนต้องคำนึงถึงกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน ต้องอยู่บนพื้นฐานความปลอดภัย จากการล่องละเมิดทุกรูปแบบและรวมถึงความปลอดภัยต่อร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และจิตวิญญาณ

๒) จำนวนครูผู้ดูแลควรมีจำนวนที่เหมาะสมกับจำนวนของผู้เรียน เพศ วัย และกิจกรรม ที่ผู้เรียนปฏิบัติ

๓) การจัดกิจกรรมใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน ควรจัดครูผู้ดูแลอย่างใกล้ชิดและมีจำนวน เพียงพอ

๔) จัดทำทะเบียนข้อมูลที่เกี่ยวข้องของผู้เรียนทุกคน ไว้สำหรับติดต่อได้ในกรณีฉุกเฉิน

๕) ควรประเมินความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นและส่งผลกระทบต่อผู้เรียน และต้องวางแผนเพื่อ ป้องกันอันตรายก่อนที่จะจัดกิจกรรม

๖) กิจกรรมและสถานการณ์ที่จะจัดให้กับผู้เรียนนั้น ควรคำนึงถึงความเหมาะสมในเรื่องของ เพศ วัย เชื้อชาติ ความบกพร่องทางร่างกาย ฐานะ สภาพครอบครัว เพราะสิ่งเหล่านี้สามารถเป็นการปลุก ค่านิยมที่ถูกปลูกฝังในผู้เรียนได้ หากไม่เหมาะสมกับผู้เรียนจะนำไปสู่การสร้างปมด้อยให้กับผู้เรียน

๗) การจัดกิจกรรมไม่ควรปล่อยผู้เรียนไว้ตามลำพัง หรือไปในสถานที่ที่ผู้จัดกิจกรรม ไม่สามารถควบคุมได้หรือไม่ได้อยู่ในสายตา ต้องประเมินความเสี่ยง อันตรายที่จะเกิดขึ้นผู้เรียนทุกครั้ง

๘) ห้ามจัดกิจกรรมที่นำมาซึ่งความอับอายที่มีต่อผู้เรียน เช่น การถอดเสื้อผ้า หรือ การแสดงออกท่าทางที่ไม่เหมาะสมในเรื่องของเพศ ความพิการทางร่างกายหรือสมอง รวมถึงการจัดการ ประท้วงผู้เรียนในทางที่ไม่เหมาะสมตามวัยและเพศหรือมีจุดมุ่งหมายไปในทางอนาจาร

๙) ห้ามกิจกรรมที่เชิญชวนให้ผู้เรียนมีความสนใจที่จะดื่มสุรา เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ บุหรี่ และสิ่งเสพติดทุกประเภท

๑๐) สถานที่ที่จัดกิจกรรมควรเป็นสถานที่ที่มีอาณาเขตอย่างชัดเจน

๑๑) ควรจัดเตรียมกระเป๋าปฐมพยาบาลเบื้องต้นและเจ้าหน้าที่พยาบาลในสถานที่ที่จัด กิจกรรม

๗.๖ การเดินทางไป-กลับ

๑) การเดินทางไป - กลับ ผู้ปกครองเป็นผู้รับส่ง กรณีที่เป็นเด็กระดับปฐมวัยถึง ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ผู้ปกครองต้องไปรับผู้เรียนที่ห้องเรียนโดยการลงชื่อรับนักเรียนกลับบ้าน หากเปลี่ยน ผู้มารับผู้เรียนกลับบ้านผู้ปกครองจะต้องแจ้งครูประจำชั้นให้รับทราบก่อนล่วงหน้า

๒) จัดครูเวรประจำวัน พนักงานรักษาความปลอดภัย เพื่อควบคุมดูแลการเดินทางเข้าออก ของนักเรียนที่ประตูโรงเรียนทุกด้าน ช่วงเวลา ๐๗.๐๐ - ๐๗.๕๐ น. และ ๑๖.๐๐ - ๑๗.๐๐ น.

๗.๗ การพาผู้เรียนไปนอกสถานที่

๑) จัดทำหนังสือขออนุญาตหน่วยงานต้นสังกัดก่อนการเดินทาง

๒) กิจกรรมที่นำผู้เรียนไปนอกสถานที่ ควรจะมีเอกสารที่แจ้งไปยังผู้ปกครองของผู้เรียนโดย ชี้แจงถึงสถานที่ กิจกรรม วันและเวลาอย่างละเอียด เพื่อให้ผู้ปกครองรับรู้ข้อมูลในการจัดกิจกรรมนอก สถานที่ และควรจะให้ผู้ปกครองของผู้เรียนมีส่วนร่วมในการดูแลด้วย

๓) จัดให้มีการปฐมนิเทศครูและผู้เรียนก่อนการเดินทาง

๔) จัดทำประกันอุบัติเหตุให้กับผู้เรียนและครูทุกคนที่เดินทาง และจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ ที่จำเป็น เช่น ยา เวชภัณฑ์ อุปกรณ์ปฐมพยาบาล เป็นต้น

๕) ยานพาหนะที่ใช้ในการเดินทางต้องมีสภาพที่แข็งแรง พร้อมใช้งานอย่างปลอดภัย มีอุปกรณ์เพื่อความปลอดภัยครบถ้วนตามกฎหมายกำหนด เช่น มีเข็มขัดนิรภัยทุกที่นั่ง และต้องคำนึงถึง จำนวนของผู้ที่โดยสารเพื่อให้เหมาะกับสภาพยานพาหนะที่ใช้

๖) พนักงานขับรถต้องมีใบอนุญาตขับขี่อย่างถูกต้องตามกฎหมายจราจร มีประสบการณ์ใน การขับขี่และมีความรับผิดชอบ หากขับรถไกลเกินกว่า ๔ ชั่วโมง ผู้ประกอบการต้องจัดพนักงานขับรถ จำนวน ๒ คน เพื่อผลัดเปลี่ยนกันขับ และการเดินทางไกลควรกำหนดให้มีการพักรถทุก ๆ ๒ ชั่วโมง

๗) กำหนดให้มีครูเป็นผู้ควบคุมอย่างน้อย ๒ คน และต้องผลัดกันทำหน้าที่คอยกำกับดูแล พนักงานขับรถไม่ให้ขับเร็วเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด ถ้าสังเกตเห็นว่าพนักงานขับรถง่วงหรือหลับใน หากไม่แน่ใจให้สั่งพักรถหรือหยุดการเดินทางชั่วคราวทันที

๘) ประสานงานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดูแลให้ความปลอดภัย อาทิ ตำรวจทางหลวง สถานีตำรวจในพื้นที่ที่พักค้างคืนและระหว่างเส้นทาง รวมทั้งสถานีอนามัยและโรงพยาบาล

๙) เมื่อมีอุบัติเหตุให้ดำเนินการปฐมพยาบาล นำส่งสถานพยาบาลและรายงานผู้บริหาร โรงเรียนทราบ

- ๑๐) จัดทัศนศึกษาในพื้นที่ใกล้เคียง ละเว้นการเดินทางระยะไกลหากไม่จำเป็น
- ๑๑) ไม่นำผู้เรียนออกเดินทางในเวลากลางคืน

๗.๘ การเข้าค่ายพักแรม/ค้างคืนนอกสถานที่

- ๑) ตรวจสอบสถานที่เข้าค่ายพักแรมให้แน่ใจว่าเหมาะสมปลอดภัย และคำนึงถึงความเป็นส่วนตัวของผู้เข้าค่าย เช่น ห้องอาบน้ำ ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า หรือที่ตากเสื้อผ้า
- ๒) ดำเนินการขออนุญาตตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการพานักเรียนไปนอกสถานศึกษา
- ๓) แจงรายละเอียดในกิจกรรมค่ายพักแรมให้ผู้ปกครองของผู้เรียนทราบ และต้องได้รับความยินยอมโดยยืนยันด้วยเอกสาร หรือใบตอบรับที่จัดทำขึ้น
- ๔) จัดครูและบุคลากรควบคุมดูแลผู้เรียนให้เพียงพอ
- ๕) จัดให้มีการประกันอุบัติเหตุสำหรับผู้เรียนและครู
- ๖) ประสานงานผู้เกี่ยวข้องในพื้นที่ เพื่อดูแลรักษาความปลอดภัยในการอยู่ค่ายพักแรม
- ๗) จัดเวรยามป้องกันเหตุร้ายต่าง ๆ
- ๘) จัดให้มีเจ้าหน้าที่พยาบาลและเครื่องเวชภัณฑ์ในการปฐมพยาบาล
- ๙) จัดที่พักควรแยกชาย หญิงอย่างชัดเจน และควรมีครูควบคุมในห้องนอนอย่างน้อย ๒ คน โดยคำนึงถึงเพศที่เหมาะสม

- ๑๐) ควรจะทราบถึงโรคประจำตัวของผู้เรียนที่เข้าร่วมกิจกรรม เพราะโรคประจำตัวบางชนิดอาจจะไม่เหมาะกับกิจกรรมบางชนิด เช่น กีฬาบางชนิดกับผู้เรียนที่เป็นโรคหัวใจ
- ๑๑) กรณีผู้เรียนไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ เนื่องจากเป็นเด็กเล็ก หรือเด็กที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษ หรือเด็กที่ไม่สบาย ควรจะมีการแจ้งผู้ใหญ่และบุคคลที่เกี่ยวข้องให้รับทราบ
- ๑๒) เมื่อเกิดอุบัติเหตุ ต้องมีการปฐมพยาบาล นำส่งสถานพยาบาล และรายงานผู้บริหารโรงเรียนทราบ

๗.๙ การปกป้องและสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ

- ๑) ประตูควรมีหน้าต่างเป็นกระจกใส หากติดฟิล์มหรือมู่ลี่ก็ต้องเป็นชนิดที่สามารถมองเห็นผู้อยู่ด้านในได้จากด้านนอก
- ๒) จัดห้องน้ำสำหรับครูและบุคลากรโดยจะต้องไม่ใช่ห้องน้ำร่วมกับผู้เรียน ในกรณีที่ต้องเข้าห้องน้ำที่จัดไว้สำหรับผู้เรียน เช่น เข้าไปดูแลความประพฤติหรือปัญหาเกี่ยวกับสุขอนามัยและความปลอดภัย ต้องเปิดประตูทิ้งไว้และแจ้งเหตุผลในการเข้าไปยังสถานที่นั้นเพื่อเป็นสัญญาณบอกผู้เรียนที่กำลังใช้ห้องน้ำอยู่ กรณีที่สามารถทำได้ในสถานการณ์ดังกล่าว ควรหลีกเลี่ยงการเข้าไปโดยลำพัง

๘. ระเบียบวินัย

๘.๑ การลงโทษ/จัดความประพฤติ

๑) กำหนดระเบียบว่าด้วยความประพฤติของผู้เรียนร่วมกับครูและผู้ปกครองผู้เรียน โดยไม่ขัดแย้งกับกฎกระทรวงหรือระเบียบที่เกี่ยวข้อง

๒) จัดประชุมผู้ปกครองผู้เรียน ภาคเรียนละ ๑ ครั้ง เพื่อทำความเข้าใจและหารือข้อตกลงร่วมกัน เรื่องการลงโทษผู้เรียนสามารถทำได้แต่ต้องไม่เกินกว่าเหตุ

๓) โรงเรียนจัดทำหนังสือแจ้งความประพฤติของผู้เรียนให้ผู้ปกครองทราบ เพื่อร่วมมือกับผู้ปกครองหาแนวทางแก้ไขพฤติกรรมของผู้เรียน

๔) ผู้บริหารโรงเรียนกำกับติดตาม ไม่ให้ครูและบุคลากร ลงโทษผู้เรียนด้วยวิธีความรุนแรงหรือแบบกลั่นแกล้ง ความโกรธ หรือความพยาบาท โดยคำนึงถึงอายุของผู้เรียน และความร้ายแรงของพฤติการณ์ประกอบการลงโทษด้วย เพื่อที่จะแก่นิสัยความประพฤติที่ไม่ดีของผู้เรียน

๕) ในกรณีที่ครูและบุคลากร ได้ลงโทษผู้เรียนที่มีความประพฤติผิดกฎระเบียบ ให้ทำหนังสือแจ้งให้ผู้บริหารโรงเรียนทราบ พร้อมระบุเหตุผลและการลงโทษการกระทำความผิด โดยให้ถือปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ ซึ่งมีการลงโทษผู้กระทำความผิด มี ๔ สถาน ดังนี้ ๑) ว่ากล่าวตักเตือน : ใช้ในกรณีนักเรียนกระทำความผิดไม่ร้ายแรง ๒) ทำทัณฑ์บน : ใช้ในกรณีนักเรียนประพฤติตนไม่เหมาะสมกับสภาพผู้เรียนตามกฎกระทรวงว่าด้วยความประพฤตินักเรียนและนักศึกษา หรือได้รับโทษว่ากล่าวตักเตือนแล้ว แต่ยังไม่เช็ดหลาบ การทำทัณฑ์บนให้ทำเป็นหนังสือและเชิญบิดามารดา หรือผู้ปกครองมาบันทึกรับทราบความผิดและรับรองการทำทัณฑ์บนไว้ด้วย ๓) การตัดคะแนนความประพฤติ : ให้เป็นไปตามระเบียบปฏิบัติว่าด้วยการตัดคะแนนความประพฤตินักเรียนและนักศึกษาของแต่ละสถานศึกษากำหนดและให้ทำบันทึกข้อมูลไว้เป็นหลักฐาน ๔) กิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม : ใช้ในกรณีที่นักเรียนและนักศึกษาก่อทำความผิดที่สมควรต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การจัดกิจกรรมให้เป็นไปตามแนวทางที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด

๖) สถานศึกษาจัดให้มีการประเมินสภาวะทางอารมณ์ของครูและบุคลากรประจำปี อย่างน้อยปีละ ๑ ครั้ง พร้อมรายงานให้ผู้บริหารโรงเรียนทราบตามลำดับ

๘.๒ การข่มเหงรังแก/กลั่นแกล้ง

๑) ห้ามข่มเหง รังแก รังเกียจ จงใจดูหมิ่น เหยียดหยาม เยาะเย้ย ถากถาง คุกคาม คุกคาม ใช้ความรุนแรง ทั้งการเผชิญหน้าหรือกระทำผ่านสื่อทางสังคมหรือใช้เทคโนโลยี

๒) บันทึกพฤติกรรมของผู้เรียนโดยใช้แบบฟอร์มและจัดเก็บบันทึกไว้ในตู้เอกสารที่ล็อกตลอดเวลา

๓) พฤติการณ์ใด ๆ ที่ผู้เรียนคนหนึ่งกระทำรุนแรงต่อผู้เรียนอีกคนหนึ่ง จะไม่ถือว่าเป็นเพียงการกระทำธรรมดาของผู้เรียน หรือผู้เรียนอาจจะเล่นกันหรือเป็นการทดลอง

๔) ความรุนแรงและความถี่ของการข่มเหงรังแกจะถูกนำมาประเมินและจัดการอย่างเหมาะสม โดยผ่านการรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อผู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อตรวจสอบและเก็บหลักฐาน

๕) เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจะถูกประเมินร่วมกับครูประจำชั้น

๖) ผลลัพธ์ภายหลังที่ได้จากการตรวจสอบและประเมินเหตุการณ์อาจนำไปสู่ขั้นตอน ดังนี้

- ผู้ปกครองที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ควรได้รับแจ้ง และจะถูกเชิญให้เข้าร่วมประชุมเพื่อหารือเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้น ทั้งผู้ถูกข่มเหงรังแกและผู้ข่มเหงรังแก
- เจ้าหน้าที่ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องจะพยายามเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้ข่มเหงรังแก
- พฤติกรรมของผู้ข่มเหงรังแกจะถูกนำมาสะท้อนให้เห็นและเข้าใจถึงการกระทำของตนเอง
- ผู้ถูกข่มเหงรังแกจะพบกับครูประจำชั้น เพื่อหาแนวทางหลีกเลี่ยงหรือลดผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการถูกข่มเหงรังแก
 - แนวทางแก้ไขปัญหาจะถูกพิจารณาเป็นแต่ละกรณีไป ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘
 - หลังจากที่เกิดเหตุการณได้ผ่านการตรวจสอบและดำเนินการแก้ไขจนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จะยังคงมีการตรวจสอบอย่างต่อเนื่องเพื่อให้แน่ใจว่าเหตุการณ์ดังกล่าวจะไม่เกิดขึ้นซ้ำอีก

๘.๓ ยาเสพติด

- ๑) คำนึงถึงด้านสุขภาพและความปลอดภัยของผู้เรียน และจะดำเนินการเพื่อปกป้องสวัสดิภาพของผู้เรียน
- ๒) ห้ามผู้เรียนเสพ ยาเสพติด แอลกอฮอล์ บุหรี่ ยารักษาโรค สารทำลาย ฯลฯ ที่ผิดกฎหมายรวมถึงการจัดหาและซื้อขายอย่างผิดกฎหมาย
- ๓) ตระหนักถึงความสำคัญของการดูแลเอาใจใส่ในด้านสวัสดิภาพของผู้เรียน และให้การสนับสนุนผู้เรียนที่ต้องการความช่วยเหลือ
 - ๔) จัดการติดต่อสื่อสารระหว่างโรงเรียนกับผู้ปกครอง พร้อมแจ้งข้อมูลข่าวสารที่สำคัญให้ผู้ปกครองทราบ
 - ๕) สร้างภูมิคุ้มกัน พัฒนา ส่งเสริมทักษะที่จำเป็นต่าง ๆ เพื่อปลูกฝัง หล่อหลอมให้ผู้เรียนสามารถดำรงชีวิตได้อย่างปลอดภัยจากยาเสพติด เช่น ทักษะสมอง ทักษะชีวิต ทักษะสังคม ฯลฯ โดยผ่านการอบรมเลี้ยงดู การส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ผ่านการเรียนการสอน
- ๖) สำรวจ ค้นหา คัดกรอง โดยใช้ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน การสังเกต ซักถาม ฯลฯ และแบ่งกลุ่มเพื่อหามาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหา ยาเสพติดที่เหมาะสม ได้แก่ กลุ่มทั่วไป กลุ่มเสี่ยง กลุ่มใช้ยาเสพติด
 - ๗) ให้ออกาสเมื่อผู้เรียนหลังพลัดเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด หรือมีแนวโน้มเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด โดยการปรับความคิด พฤติกรรม สร้างค่านิยมใหม่ ดูแลช่วยเหลือ ติดตามอย่างใกล้ชิด ระหว่าง ครู ผู้ปกครองและนักเรียน
 - ๘) สอดส่อง เฝ้าระวัง ร่วมมือกันระหว่าง ครู นักเรียน ผู้ปกครอง ชุมชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยมีกิจกรรมที่เข้ามาหนุนเสริม เช่น ลูกเสือต้านภัยยาเสพติด กิจกรรม ๑ ตำรวจ ๑ โรงเรียน
 - ๙) การพัฒนาบุคลากร /การขับเคลื่อนกลไกคณะทำงานที่เกี่ยวข้อง การจัดทำแผนงานงบประมาณ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหา ยาเสพติดในสถานศึกษา

๘.๔ การทะเลาะวิวาท

- ๑) ดำเนินการตามระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ
- ๒) จัดทำระบบเครือข่ายระหว่างผู้ปกครอง ชุมชน สถานศึกษาเพื่อการสื่อสารและสานสัมพันธ์ร่วมมือป้องกันแก้ไขปัญหากับเหตุการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมนักเรียน
- ๓) จัดให้มีหน่วยเคลื่อนที่เร็วเพื่อเข้าระงับเหตุกรณีที่มีเหตุทะเลาะวิวาทโดยประสานงานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- ๔) ประสานแจ้งผู้ปกครองนักเรียน ผู้ก่อเหตุ ผู้ได้รับบาดเจ็บ ให้ผู้ปกครองนักเรียนทราบ และจัดเจ้าหน้าที่ดูแล โดยรายงานให้ผู้บังคับบัญชารับทราบตามลำดับ
- ๕) ประสานความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ อปพร. หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๘.๕ อบายมุข

- ๑) กำหนดให้สถานศึกษา เป็นเขตปลอดอบายมุขทุกประเภท
- ๒) จัดทำแผนผัง zoning เขตปลอดอบายมุขร่วมกับชุมชน
- ๓) จัดกิจกรรมเสริมสร้างความรู้และความตระหนักโทษภัยและปัญหาอบายมุข ที่มีผลกระทบต่อ การเรียนและความเป็นอยู่ของผู้เรียน
- ๔) มอบหมายครูประจำชั้นติดตามสอดส่องดูแลพฤติกรรมของผู้เรียนในกลุ่มที่มีปัญหาและกลุ่มเสี่ยง ต้องรีบดำเนินการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในเบื้องต้น
- ๕) สืบสวนแหล่งอบายมุขหรือแหล่งมั่วสุม โดยจัดทำเป็นข้อมูลแผนที่ตั้ง เพื่อการประสานกับครูผู้รับผิดชอบ ผู้ปกครอง และเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- ๖) ขอความร่วมมือจากผู้ปกครองช่วยกวดขันดูแลบุตรหลานอย่างใกล้ชิดทั้งการเรียน ค่าใช้จ่าย การใช้โทรศัพท์ การออกเที่ยวเตร่ หรือการทำกิจกรรมนอกบ้าน รวมทั้งการใช้สื่อเทคโนโลยี ในครอบครัวไปในทางที่ไม่เหมาะสม
- ๗) จัดตั้งกลุ่มเครือข่ายความร่วมมือระหว่างโรงเรียน ผู้ปกครอง ชุมชนในการให้ข้อมูล ข่าวสารและติดตามสอดส่องดูแลป้องกันไม่ให้ผู้เรียนไปมั่วสุมในแหล่งอบายมุขต่าง ๆ
- ๘) จัดทำทะเบียนข้อมูลผู้เรียนที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยง
- ๙) เชิญผู้ปกครองประชุมเพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญห และให้ความช่วยเหลืออย่างจริงจัง ร่วมกัน
- ๑๐) จัดเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในการออกตรวจตราตามแหล่งอบายมุขต่าง ๆ โดยการประสานความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ และหน่วยงานที่รับผิดชอบ หรือระหว่างสถานศึกษาด้วยกัน

๘.๖ พฤติกรรมชู้สาวระหว่างบุคลากรและเด็ก

รักษาขอบเขตและระยะห่างที่ชัดเจนระหว่างครู บุคลากรและผู้เรียน และห้ามอยู่ตามลำพังระหว่างครู บุคลากรและผู้เรียน หากพบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ให้รายงานสถานการณ์ต่อผู้บริหาร โรงเรียนและผู้ปกครองรับทราบ

๙. ระเบียบปฏิบัติอย่างมืออาชีพ

๙.๑ การประเมินความเสี่ยง

๑) ผู้บริหารมีหน้าที่ประเมินความเสี่ยงด้านประเด็นการคุ้มครองเด็กในการดำเนินงานทุกโครงการและดำเนินการเป็นขั้นตอนตามที่จำเป็นเพื่อลดโอกาสที่ความเสี่ยงจะเกิดขึ้นกับเด็ก

๒) สิ่งสำคัญคือครูและบุคลากรทุกคนซึ่งปฏิสัมพันธ์กับเด็กโดยตรง ต้องมีความตระหนักถึงสถานการณ์ซึ่งอาจมีความเสี่ยงด้านประเด็นการคุ้มครองเด็กและจัดการความเสี่ยงดังกล่าว (ลดโอกาสความเสี่ยงดังกล่าวที่จะเกิดขึ้น)

๙.๒ ข้อปฏิบัติตนของครูและบุคลากร

๑) ผู้บริหาร ครูและบุคลากรจำเป็นต้องเข้าใจนโยบายและเกณฑ์มาตรฐานเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กของโรงเรียน รวมถึงลงชื่อรับทราบเป็นหลักฐานและแจ้งให้ทราบ หากโรงเรียนเปลี่ยนแปลงนโยบายในภายหลัง

๒) ผู้บริหาร ครูและบุคลากรต้องตระหนักและเข้าใจนโยบายคุ้มครองเด็ก รวมถึงตระหนักต่อปัญหาการล่วงละเมิดและความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นกับผู้เรียน

๓) พูดคุยกับผู้เรียน เรื่องปฏิสัมพันธ์ที่พวกเขามีกับครู บุคลากรหรือผู้ใหญ่คนอื่น ๆ และสนับสนุนให้ผู้เรียนแจ้งให้โรงเรียนทราบหากมีข้อกังวล

๔) เสริมสร้างผู้เรียนให้มีศักยภาพในการคุ้มครองตัวเอง ซึ่งทำได้โดยสอน เรื่องสิทธิ การกระทำที่ยอมรับได้และยอมรับไม่ได้ รวมถึงสิ่งที่สามารถทำได้หากเกิดปัญหา

๕) สร้างสภาพแวดล้อมซึ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนเข้าใจและสามารถระบุได้ว่าการกระทำซึ่งไม่เหมาะสมเป็นอย่างไร และเปิดโอกาสให้พูดคุยเรื่องสิทธิและข้อกังวลของตนได้อย่างเปิดเผย

๖) ผู้เรียนทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครอง ได้รับความเคารพจากทุกคน และให้ความสำคัญในการรับฟังเขาเหล่านั้น โดยเห็นถึงความสำคัญในความต้องการของเขา เมื่อจัดกิจกรรมถึงแม้ว่าเป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อผู้เรียนโดยเฉพาะ ก็ต้องคำนึงถึงการเรียนรู้และการรับรู้ ซึ่งรวมถึงความปลอดภัยของผู้เรียนเป็นสำคัญ

๗) ปฏิบัติงานด้วยความซื่อสัตย์

๘) ต้องเข้าใจและยอมรับข้อจำกัดในความสามารถ ไม่ควรปฏิบัติงานในหน้าที่ที่ไม่เคยมีความเข้าใจ ไม่เคยปฏิบัติ หรือได้รับการอบรมมาก่อน เช่น การให้คำปรึกษาในเชิงจิตเวช การปฐมพยาบาลหรือการนำผู้เรียนไปทำกิจกรรมที่มีความเสี่ยง การปิ่นเขา การว่ายน้ำ กีฬาบางประเภทที่มีความอันตราย แต่ถ้ามีความจำเป็นดำเนินกิจกรรมควรจะปรึกษาผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ที่มีความชำนาญในด้านนั้น ๆ

๙) แม้ว่าจะมีความจำเป็นที่ท่านจะต้องสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้เรียน แต่ท่านก็ต้องระมัดระวังที่จะไม่ให้ผู้เรียนพึ่งพาอาศัยท่านมากเกินไป

๑๐) ท่านจะต้องสนับสนุนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเป็นผู้นำ

หมวด ๓

การรายงานและส่งต่อข้อมูล (เมื่อสงสัยหรือเกิดกรณีล่วงละเมิด)

๑. การรายงานในกรณีสงสัยหรือเกิดการล่วงละเมิด

๑.๑ แนวทางการตอบสนองต่อผู้เรียนในกรณีที่ผู้เรียนเปิดเผยว่าตัวเองหรือเพื่อนถูกกระทำรุนแรง/ล่วงละเมิด

การจัดการกับการเปิดเผยข้อมูล

หลักการทั่วไป

หากผู้เรียนขอพูดคุยปรับทุกข์เกี่ยวกับปัญหาของเขากับครูหรือบุคลากรท่านใดไม่ควรให้สัญญาว่าจะเก็บไว้เป็นความลับ ถ้าสิ่งที่คุณเรียนเปิดเผยหรือมีแนวโน้มที่จะเปิดเผยเกี่ยวข้องกับการล่วงละเมิดที่ได้รับครูหรือบุคลากรควรให้ข้อมูลนี้เป็นคำเตือนก่อนพูดคุยกับผู้เรียน โดยคำแนะนำต่อไปนี้เป็นหลักการปฏิบัติที่สำคัญสำหรับครูและบุคลากรทุกท่าน ดังนี้

๑. รับฟัง

ครูและบุคลากรควรหยุดและฟังผู้เรียนที่ต้องการพูดเพื่อปรับทุกข์ โดยต้องให้เวลากับผู้เรียนในระหว่างการเปิดเผยใด ๆ พยายามที่จะฟังให้เงียบและพยายามที่จะไม่ตกใจหรือแสดงอาการว่าไม่เชื่อในสิ่งที่ผู้เรียนพูด ถ้าในกรณีที่ครูหรือบุคลากรนั้นไม่ว่างในขณะที่ผู้เรียนขอพูดคุยด้วย สามารถบอกผู้เรียนได้ว่าให้ไปพบได้อย่างเร็วที่สุดเมื่อใด เช่น ครูอยากรับฟังในสิ่งที่พูดแต่ครูไม่สะดวกตอนนี้จริง ๆ มาพบครูอีก ๑๕ นาทีได้ไหม เป็นต้น

๒. สร้างความมั่นใจ

ครูและบุคลากรควรควบคุมตัวเองให้สงบ ไม่ตัดสิน แสดงให้ผู้เรียนเห็นถึงความเห็นอกเห็นใจให้ความมั่นใจกับผู้เรียนว่าผู้เรียนกำลังทำในสิ่งที่ถูกต้องแล้วที่บอกกับคุณในเรื่องนี้ ให้ความมั่นใจเท่าที่ทำได้และบอกผู้เรียนว่าคุณจะทำอะไรต่อไปกับเรื่องนี้แต่จะต้องไม่ให้คำสัญญาที่ไม่สามารถรักษาไว้ได้กับผู้เรียน

๓. ตอบสนอง

ครูและบุคลากรควรตอบสนองต่อสิ่งที่ผู้เรียนพูดเท่าที่จำเป็นเท่านั้นและเท่าที่ต้องการข้อมูลเพิ่มเติมไม่ควรถามคำถามชี้แนะแต่ควรถามต่อไปด้วยคำถามปลายเปิด เช่น "มีอะไรที่อยากบอกครูอีกไหม?" เป็นต้น และไม่ควรวิพากษ์วิจารณ์ผู้ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้กระทำความผิดเพราะอาจเป็นสมาชิกในครอบครัวที่ผู้เรียนมีความผูกพันอยู่ด้วย

๔. บันทึก

ครูและบุคลากรควรจดบันทึกย่อเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้เรียนพูดในระหว่างการสนทนา แต่ถ้าไม่สามารถทำได้ให้จดบันทึกไว้โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้และภายใน ๒๔ ชั่วโมง นอกจากนั้นจะต้องตรวจสอบว่าได้บันทึกสิ่งที่ผู้เรียนพูดไว้และไม่ใช้การตีความในสิ่งที่ผู้เรียนพูดด้วยตนเอง พร้อมทั้งบันทึกวัน เวลา และสถานที่ไว้เพิ่มเติมด้วย

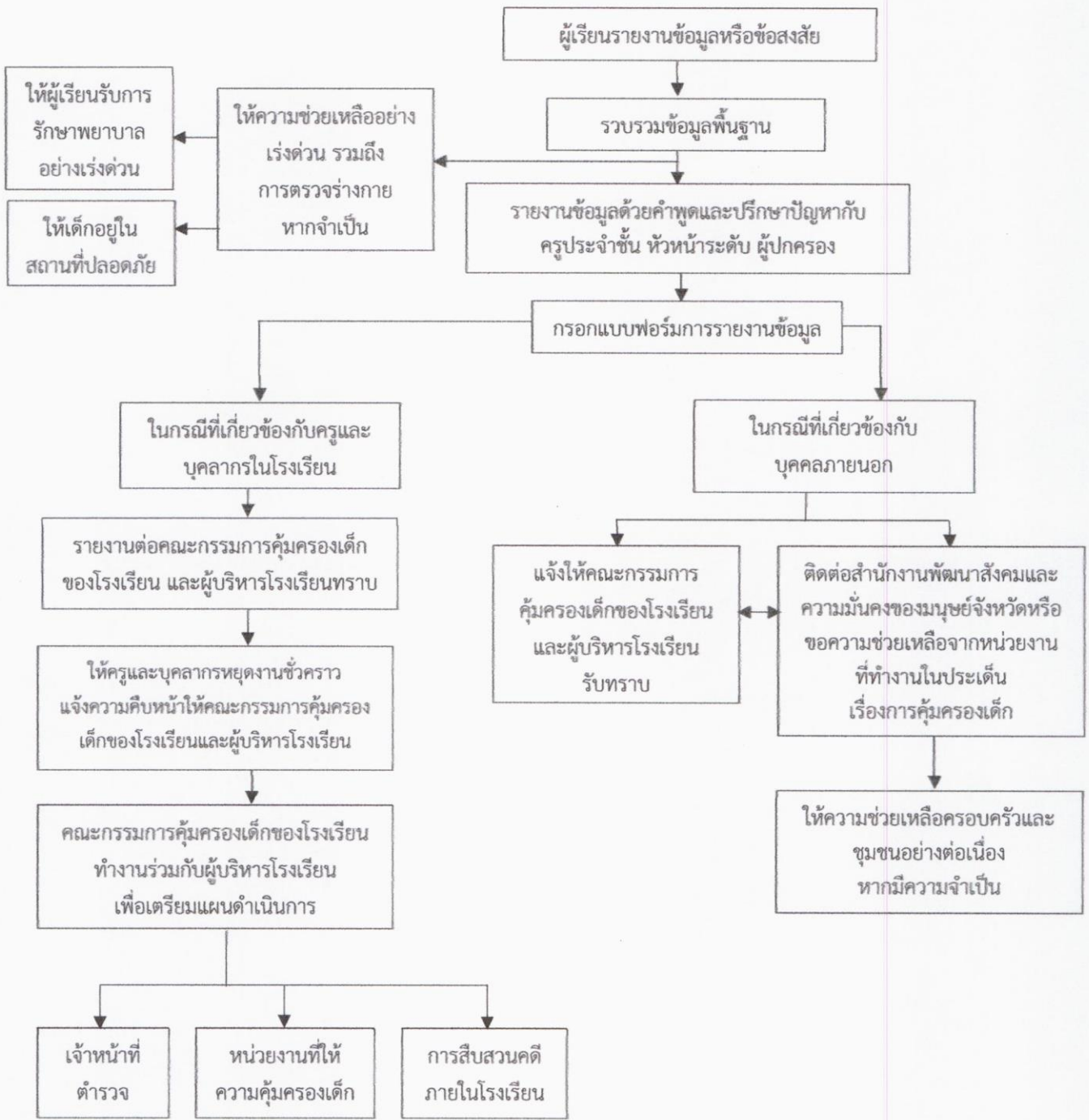
๑.๒ คำอธิบายว่าด้วยเรื่องการรายงานในกรณีสงสัยหรือเกิดการล่วงละเมิด

เมื่อเกิดกรณีสงสัยหรือเกิดการล่วงละเมิดขึ้นให้ดำเนินการดังนี้

- ๑) ให้มีผู้รับผิดชอบรายงานผู้บริหารทราบ และรายงานตามลำดับชั้น
- ๒) นำนักเรียนเข้าสู่การช่วยเหลือบำบัด รักษาโดยแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อดูแลติดตามอย่างใกล้ชิดและต่อเนื่อง
- ๓) ประสานผู้ปกครองเพื่อให้ความช่วยเหลือดูแล
- ๔) เชิญเพื่อนสนิทของผู้เรียนมาพูดคุยสอบถามข้อมูล/ข้อเท็จจริง และผู้ที่เกี่ยวข้องกับปัญหา
- ๕) เชิญนักสังคมสงเคราะห์/นักจิตวิทยา มาพูดคุยกับเด็กเพื่อปรับสภาพจิตใจ
- ๖) ส่งผู้เรียนเข้ารับการรักษา และให้ยาป้องกันการตั้งครรภ์/หรือการติดเชื้อ
- ๗) ให้ผู้ปกครองแจ้งความดำเนินคดีและให้คำแนะนำผู้ปกครองในการปรึกษากับนักสังคมสงเคราะห์ของกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ สำนักงานอัยการ คดีเด็กเยาวชนและครอบครัว และตำรวจ
- ๘) ปกปิดข้อมูลและสถานการณ์ของผู้เรียนให้เป็นความลับ
- ๙) กรณีจำเป็นต้องได้รับการฟื้นฟูสภาพจิตใจควรให้พักการเรียนก่อนระยะสั้น ๆ

ทั้งนี้ ผู้จัดการ - ผู้อำนวยการเป็นผู้มอบหมายให้คณะกรรมการคุ้มครองเด็กของโรงเรียน เชียงใหม่คริสเตียน กำกับ ติดตามเรื่อง แจ้งความคืบหน้ากับตัวผู้เรียน ครอบครัวผู้เรียนและผู้ที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลรวมทั้งประสานความร่วมมือ

๑.๓ แผนผังขั้นตอนการรายงานในกรณีสงสัยหรือเกิดการล่วงละเมิด

๑.๔ แบบฟอร์มการรายงานในกรณีสงสัยหรือเกิดการล่วงละเมิด

แบบฟอร์มบันทึกความวิตกกังวล

ชื่อนักเรียน		
ที่อยู่		
วัน/เดือน/ปีเกิด		
นักเรียนทราบหรือไม่ว่า มีการกรอกแบบฟอร์มนี้	YES	NO
	☐	☐
หากไม่ทราบ เพราะเหตุใด		
ถ้าทราบเด็กมีกิริยา อาการอย่างไร		
ลงชื่อ :		
วันที่		
เวลา		
ลงชื่อ :		
วิตกกังวลเกี่ยวกับ	วันที่	
	วันที่	
เริ่มต้นการดำเนินการ	วันที่	
ลงชื่อ :	วันที่	
การติดตาม	วันที่	

ลงชื่อ :	วันที่	
ข้อสรุป / ผลลัพธ์	วันที่	
ลงชื่อ :	วันที่	

แผนที่ร่างกายสำหรับโรงเรียน

แผนที่ร่างกายควรใช้เพื่อจัดทำเอกสารและบันทึกอาการบาดเจ็บที่สามารถมองเห็นด้วยตาเป็นอันตรายและเกิดการบาดเจ็บทางร่างกาย สิ่งเหล่านี้ควรได้รับการจัดทำขึ้นและส่งไปยังคณะกรรมการคุ้มครองเด็กของโรงเรียนที่ได้รับการแต่งตั้ง แม้ว่าการบาดเจ็บของเด็กจะมีคำอธิบายที่เป็นไปได้ก็ตาม

แผนที่ร่างกายที่สมบูรณ์จะช่วยติดตามประวัติหรือรูปแบบของบาดเจ็บซ้ำ แผนที่ร่างกายควรเก็บไว้ในแฟ้มลับของเด็ก และใช้ปากกาหรือพินท์เอกสาร ห้ามใช้น้ำยาลบข้อความหรือยางลบ

ห้ามถอดเสื้อผ้าออกเพื่อวัตถุประสงค์ในการตรวจ เว้นแต่จะได้รับบาดเจ็บ เนื่องจากการรักษาห้ามบันทึกการบาดเจ็บโดยการถ่ายภาพ ควรใช้แผนที่ร่างกายที่แสดงด้านล่างในการบันทึก หากคุณสังเกตเห็นการบาดเจ็บต่อเด็ก ให้พยายามบันทึกสิ่งต่าง ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ในส่วนที่เกี่ยวกับการบาดเจ็บทั้งหมดที่สามารถดูได้

ตำแหน่งที่แน่นอนของการบาดเจ็บที่ร่างกาย เช่น แขนด้านบน / แก้มซ้าย

- ขนาดของการบาดเจ็บ - เป็นหน่วยเซนติเมตรหรือนิ้วตามความเหมาะสม
- รูปลักษณะโดยคร่าวๆของการบาดเจ็บ เช่น วงกลม สี่เหลี่ยมหรืออื่น ๆ
- สีของบริเวณที่บาดเจ็บ - ถ้ามีมากกว่าหนึ่งสีให้บันทึกตามที่ปรากฏ
- ผิวหนังแตกหรือไม่?
- มีอาการบวมที่บริเวณที่บาดเจ็บหรือที่อื่น ๆ หรือไม่?
- มีแผลพุพองหรือมีเลือดออกหรือไม่?
- มีอาการบาดเจ็บหรือมีคราบสกปรก ฯลฯ
- การเคลื่อนไหวทำได้จำกัด เนื่องจากการบาดเจ็บหรือไม่?
- บริเวณที่ได้รับบาดเจ็บรู้สึกร้อนหรือไม่?
- ผู้เรียนรู้สึกร้อนหรือไม่?
- เด็กรู้สึกเจ็บปวดหรือไม่?
- รูปร่างของเด็กมีการเปลี่ยนแปลง / พวกเขาทำตัวแปลกไปจากที่เคยเป็นหรือไม่?

ต้องระบุวันที่ของการบันทึกไว้ เช่นเดียวกับชื่อและลงลายมือชื่อของบุคคลที่ทำการบันทึกกำกับ เพิ่มความคิดเห็นเพิ่มเติมในกรณีที่มีความจำเป็น

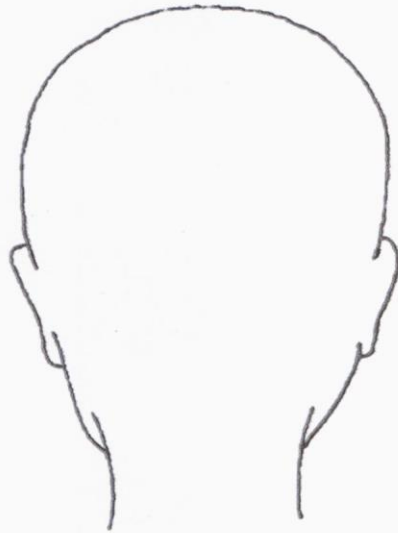
ในกรณีที่เด็กมีอาการบาดเจ็บใด ๆ ที่ต้องให้ความสนใจโปรดตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการปฐมพยาบาลในกรณีที่จำเป็น

ชื่อของบุคคลที่กรอกแผนที่ร่างกาย :

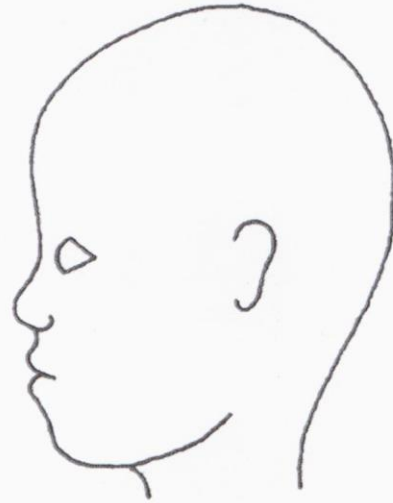
ตำแหน่งหน้าที่ของบุคคลที่กรอกข้อมูลแผนที่ร่างกาย :

วันที่ได้รับบาดเจ็บและฟอร์มที่เสร็จสมบูรณ์ :

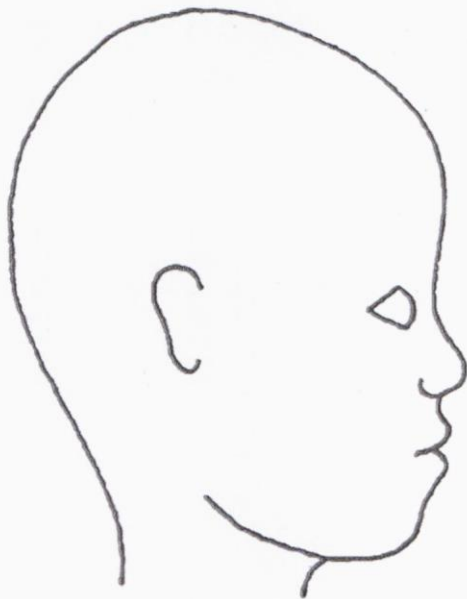
วันที่แบบฟอร์มนี้เสร็จสมบูรณ์:

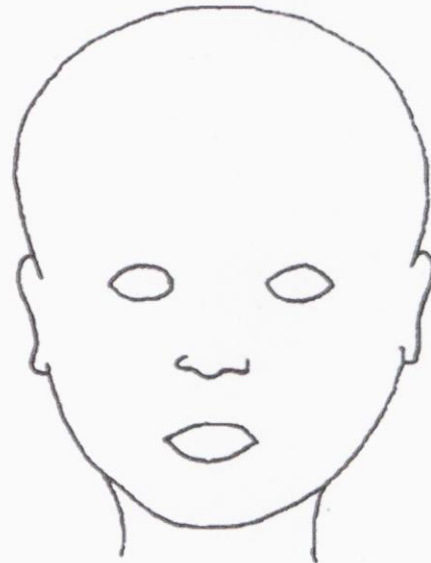
ศีรษะด้านหลัง

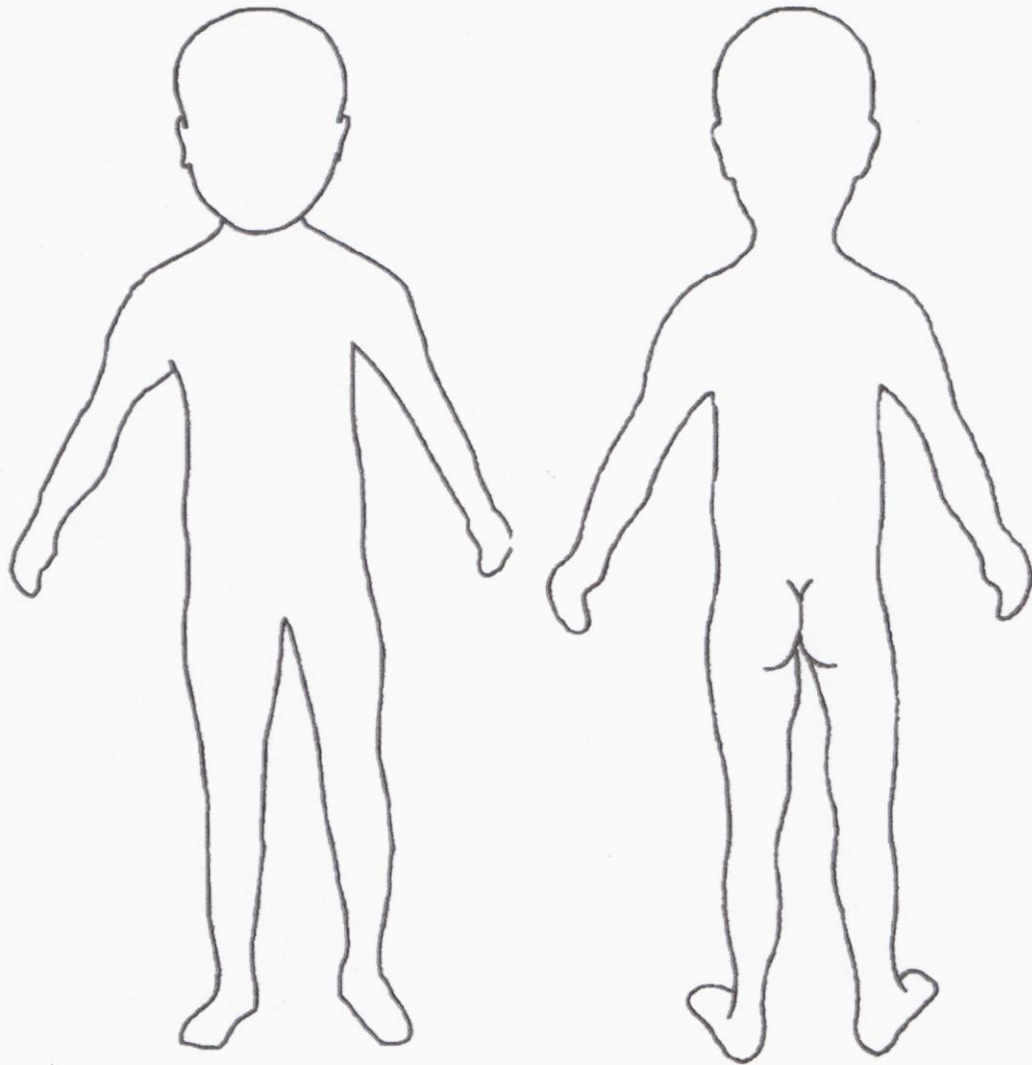
ศีรษะด้านหน้าซ้าย

ศีรษะด้านหน้าขวา

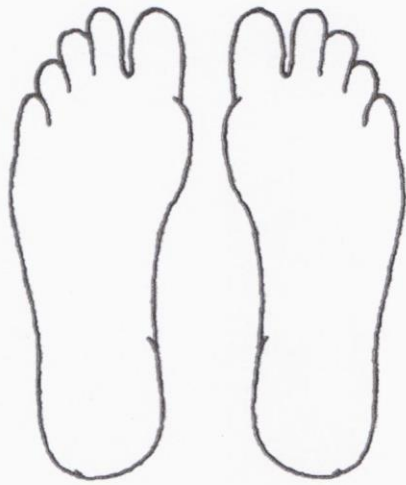

ศีรษะด้านหน้า

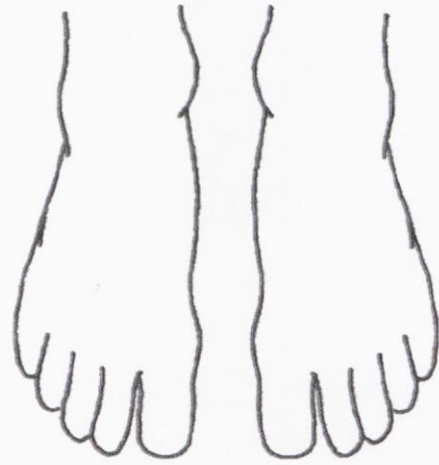

ลำตัวด้านหน้า

ลำตัวด้านหลัง

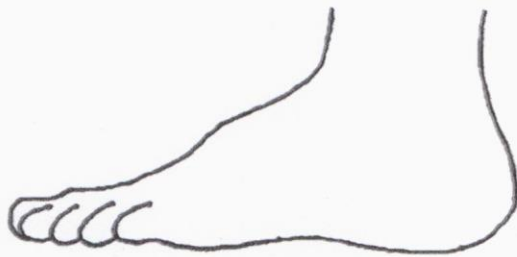

ฝ่าเท้า

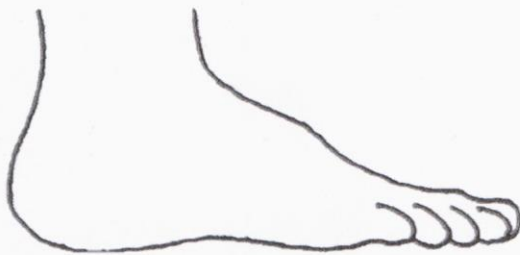

หลังเท้า

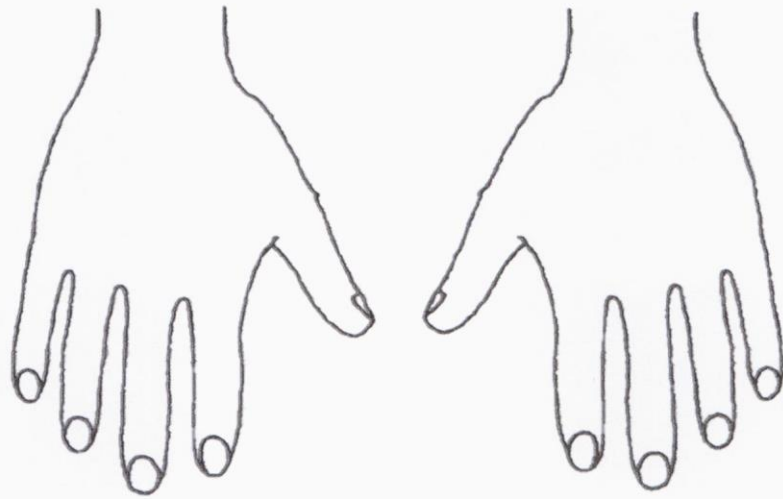
Top of the Feet

Left Foot/ เท้าซ้าย

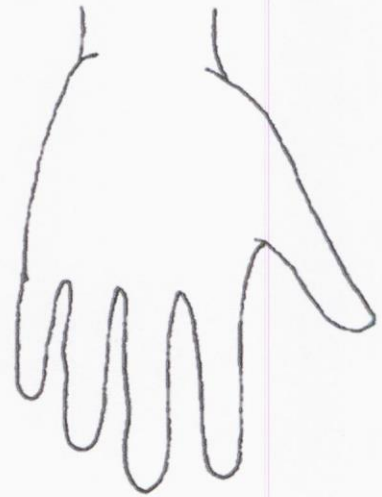
Right Foot/ เท้าขวา

top of hand/หลังมือ

Palms / ฝ่ามือ

๒. การกล่าวหาครูและบุคลากร

๒.๑ การจัดการข้อกล่าวหาที่มีขึ้นต่อครูและบุคลากร

- ๑) ผู้เรียนสามารถยื่นข้อกล่าวหาเกี่ยวกับการกระทำทารุณได้และผู้ใหญ่ที่เกี่ยวข้องสามารถยื่นเรื่องแทนได้
- ๒) จะต้องนำข้อกังวลเกี่ยวกับพฤติกรรมของครูและบุคลากรหรือข้อกล่าวหาเกี่ยวกับการกระทำทารุณต่อครูและบุคลากรนั้นแจ้งต่อผู้บริหารโรงเรียนที่เกี่ยวข้องทันที โดยผู้บริหารจะดำเนินการในสิ่งที่เห็นว่าจำเป็นโดยทันที
- ๓) กระบวนการจัดการข้อกล่าวหาจะต้องเกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมและสอดคล้องกัน โดยให้ความคุ้มครองเด็กและปกป้องความปลอดภัยของผู้ที่ถูกกล่าวหาด้วย ทั้งนี้ โรงเรียนจะต้องเก็บรักษาความลับและป้องกันมิให้มีการนำไปเปิดเผยต่อสาธารณะในขณะที่ข้อกล่าวหาที่กำลังอยู่ระหว่างการสืบสวนหรือการพิจารณา
- ๔) ผู้อำนวยการและคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจะสืบสวนและจัดการข้อกล่าวหาที่ไม่มีเหตุอันสมควรที่มีขึ้นต่อครูและบุคลากร
- ๕) ถ้าครูและบุคลากรมีข้อกังวลที่ไม่เป็นเรื่องร้ายแรงเกี่ยวกับครูและบุคลากรท่านอื่น ให้นำเรื่องแจ้งต่อตัวแทนคณะกรรมการคุ้มครองเด็ก ถ้าข้อกังวลดังกล่าวเป็นเรื่องร้ายแรงควรรนำเรื่องแจ้งต่อผู้อำนวยการ
- ๖) กรณีที่มีข้อกังวลต่อผู้บังคับบัญชาควรรนำเรื่องแจ้งต่อผู้อำนวยการ หากมีข้อกังวลเกี่ยวกับผู้อำนวยการควรรนำเรื่องแจ้งต่อประธานคณะกรรมการบริหารโรงเรียนและคณะกรรมการคุ้มครองเด็กของโรงเรียน ทั้งนี้ ข้อกังวลหรือข้อกล่าวหาที่มีขึ้นต่อผู้อำนวยการหรือผู้บังคับบัญชาจะต้องแจ้งเรื่องโดยที่ไม่ต้องบอกกล่าวให้บุคคลที่เกี่ยวข้องดังกล่าวทราบแต่อย่างใด

๒.๒ ประเภทข้อกล่าวหา

- ก. **ยืนยันแล้ว** : มีหลักฐานบ่งชี้เพียงพอในการพิสูจน์ข้อกล่าวหา
- ข. **เป็นเท็จ** : มีหลักฐานเพียงพอในการพิสูจน์หักล้างข้อกล่าวหา
- ค. **ไม่มีเหตุผลอันสมควร** : มีหลักฐานที่ชัดเจนในการพิสูจน์ว่ามีการกระทำเพื่อหลอกลวงโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและข้อกล่าวหาเป็นเท็จโดยสิ้นเชิง
- ง. **ไม่มีมูลความจริง** : ไม่มีหลักฐานหรือหลักเกณฑ์อันเหมาะสมรองรับข้อกล่าวหาที่ทำขึ้น นอกจากนี้ อาจชี้ให้เห็นได้ว่าผู้ยื่นข้อกล่าวหาเข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นผิด หรือมีสิ่งผิดพลาดเกิดขึ้นเกี่ยวกับสิ่งที่เขาเห็นหรืออาจไม่ทราบเหตุการณ์ทั้งหมด
- จ. **ไม่มีการพิสูจน์** : ลักษณะนี้จะต่างจากข้อกล่าวหาเท็จ ซึ่งจะหมายความว่าไม่มีหลักฐานเพียงพอมาพิสูจน์ หรือพิสูจน์หักล้างข้อกล่าวหา ดังนั้น คำดังกล่าวไม่มีความหมายโดยนัยเป็นความผิดหรือการเป็นผู้บริสุทธิ์

๒.๓ การคุ้มครองและขั้นตอนในการยืนยันความบริสุทธิ์

๑. ครูและบุคลากรที่รู้สึกกังวลเกี่ยวกับการกระทำของเพื่อนร่วมงาน ครูหรือบุคลากรคนนั้นอาจกังวลว่าเข้าใจสถานการณ์ผิดและอาจสงสัยว่าการแจ้งเรื่องจะเป็นผลเสียต่ออาชีพการงานของเพื่อนร่วมงานหรือไม่ ทั้งนี้ ครูและบุคลากรทุกคนต้องระลึกเสมอว่าสวัสดิภาพของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง

โรงเรียนจะให้การคุ้มกันและมีขั้นตอนในการยืนยันความบริสุทธิ์อยู่โดยบุคลากรสามารถขอเก็บข้อกังวลหรือข้อกล่าวหาอันเป็นความลับได้และขอให้ดำเนินการสอบสวนรายละเอียดเป็นการส่วนตัว

๒. ในโรงเรียนอาจมีโอกาที่จะเกิดความผิดพลาดในการปกป้องคุ้มครองเด็กหรือพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมขึ้นได้ แต่จะต้องไม่มีการเพิกเฉยต่อเรื่องดังกล่าวและต้องมีการพิสูจน์พร้อมทั้งแก้ไขปัญหา นั้นโดยเร็วเพื่อให้เกิดผลดีต่อโรงเรียน บุคลากร และเหนือสิ่งอื่นใดคือนักเรียน

๓. โรงเรียนตระหนักดีว่าครูและบุคลากรมักจะเป็นบุคคลแรกที่สงสัยหรือทราบว่ามีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้น ดังนั้น จึงมีหน้าที่จัดการข้อกังวลเกี่ยวกับการปกป้องผู้เรียนอย่างเหมาะสมและเป็นมืออาชีพ นอกจากนี้ โรงเรียนยังตระหนักดีว่ามีเหตุผลมากมายที่ครูและบุคลากรมักรู้สึกกังวลที่จะพูดถึงข้อกังวลดังกล่าว นั้นเป็นเหตุผลที่โรงเรียนคอยสนับสนุนครูและบุคลากรทุกคนที่ “ออกมาพูด” เกี่ยวกับข้อกังวลที่พวกเขาเผชิญเสมอ

๔. ในการเปิดเผยเรื่องราวในโรงเรียนนั้น ท่านต้องทำด้วยความสุจริตใจเท่านั้น กล่าวคือด้วยความเชื่ออย่างสัตย์จริงเกี่ยวกับข้อกังวลที่ท่านยื่นเรื่องมา ทั้งนี้ ตามนโยบายและหลักปฏิบัติแล้ว โรงเรียนพยายามส่งเสริมให้ท่านยื่นข้อกังวลเป็นการภายใน ซึ่งท่านสามารถนำเรื่องยื่นต่อคณะกรรมการคุ้มครองเด็กคนใดคนหนึ่งภายในโรงเรียนหรือยื่นต่อผู้อำนวยการโดยตรง โดยจะมีการเก็บข้อกังวลของท่านไว้เป็นความลับ นอกจากนี้ โรงเรียนจะสืบสวนข้อกังวลของท่านให้เป็นผลในทันทีและจะแจ้งผลการสืบสวนให้ทราบโดยเร็วที่สุด

๕. หากครูหรือบุคลากรแจ้งเรื่องการกระทำทารุณและเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับบุคลากรในโรงเรียน ซึ่งภายหลังมีการตัดสินว่าไม่เป็นความจริง ครูหรือบุคลากรท่านนั้นไม่ต้องรับผิดชอบใด ๆ เว้นแต่ครูหรือบุคลากรท่านนั้นจงใจให้ข้อมูลที่เป็นเท็จและมีเจตนาให้ผู้อื่นได้รับความเสียหาย

๓. ข้อกล่าวหาของผู้เรียนต่อผู้เรียนคนอื่น (การทารุณกรรมระหว่างผู้เรียน)

ในกรณีที่มีข้อกล่าวหาว่าผู้เรียนคนหนึ่งอาจทารุณกรรมผู้เรียนคนอื่นจะต้องได้รับการพิจารณาอย่างจริงจัง การข่มเหงอาจเกิดขึ้นได้หลายรูปแบบ เช่น เด็กหญิงที่ถูกเด็กผู้ชายจับต้อง ถูกทำร้าย หรือถูกกระทำอย่างไม่ถูกต้อง เป็นต้น ไม่ว่าพฤติกรรมใด ๆ ที่เด็กคนหนึ่งกระทำรุนแรงต่อผู้เรียนคนอื่น ๆ จะไม่ถือว่าเป็นเพียงการกระทำของผู้เรียนหรือเป็นเพียงธรรมชาติของผู้เรียนที่อาจเล่นกันหรือเป็นการทดลอง แต่จะถือว่าเป็นการใช้ความรุนแรงและเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้ หากการดำเนินการที่กล่าวหาเป็นสิ่งที่ไม่พึงประสงค์หรือเกี่ยวข้องกับเด็กที่ไม่สามารถให้ความยินยอมโดยอ้างความเป็นผู้เยาว์หรือความทุพพลภาพใด ๆ การกระทำนี้อาจเป็นอันตรายและควรได้รับการปฏิบัติตามขั้นตอนของโรงเรียนเช่นเดียวกับกรณีอื่น

๔. การเก็บบันทึกและการรักษาความลับ

๔.๑ การจดบันทึก

๑) ครูหรือบุคลากรที่ผู้เรียนเปิดเผยข้อมูลให้ฟังจะต้องจดบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนในแบบฟอร์มของโรงเรียนในข้อ ๑.๔ อย่างเป็นลายลักษณ์อักษรและมีรายละเอียดมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ (ถึงแม้ว่าในกรณีที่ยังไม่เกิดเหตุการณ์ที่เป็นอันตรายต่อผู้เรียนก็ควรระบุให้แน่ชัดว่าอะไรทำให้คุณรู้สึกกังวล) หลังจากนั้นส่งให้ฝ่ายปกครองโดยเร็วที่สุด นอกจากการเปิดเผยข้อมูลของผู้เรียนแล้ว การบันทึกข้อมูลของผู้เรียนเกี่ยวกับการปกป้องคุ้มครองเด็กจะเกิดขึ้นทันที เมื่อ

- คณะกรรมการคุ้มครองเด็กของโรงเรียนรู้สึกกังวลเกี่ยวกับสวัสดิภาพหรือความเป็นอยู่ของผู้เรียน
- โรงเรียนก่อนหน้าของผู้เรียนส่งต่อข้อมูลด้านการปกป้องคุ้มครองเด็กมายังโรงเรียนโดยตรง
- โรงเรียนได้รับแจ้งจากหน่วยงานอื่นเกี่ยวกับความห่วงใยในการคุ้มครองผู้เรียนของเด็กคนนั้น ๆ

๒) ในกรณีที่ผู้เรียนได้เปิดเผยข้อมูลแต่ครูหรือบุคลากรผู้เรียนไม่มีแบบฟอร์มในข้อ ๑.๔ ของโรงเรียนโปรดจำไว้ว่าสิ่งที่ควรบันทึกไว้นั้นประกอบด้วย

- รายละเอียดของผู้เรียน : ชื่อ วัน เดือน ปี เกิด ที่อยู่ และรายละเอียดของครอบครัว
- วันที่และเวลาของเหตุการณ์/ข้อวิตกกังวล
- ลักษณะของความกังวลที่เกิดขึ้น
- ดำเนินการโดยใคร : ชื่อและตำแหน่งของบุคคลที่ทำบันทึก
- สิ่งที่ผู้เรียนพูดในทุกรายละเอียด (ในคำพูดของตัวเอง)
- เวลาและสถานที่ของการเปิดเผย
- มีใครอยู่ในช่วงเวลาที่มีการเปิดเผย
- การวางตัวของผู้เรียนในตอนที่ได้เริ่มเปิดเผย และเมื่อเสร็จสิ้นการเปิดเผยข้อมูล

๓) การเปิดเผยข้อมูลหรือข้อกล่าวหาควรได้รับการพิจารณาว่าเป็นข้อมูลที่ละเอียดอ่อนและควรเก็บรักษาไว้อย่างปลอดภัยและแน่นอนโดยแยกออกจากบันทึกทั่วไปที่เกี่ยวกับผู้เรียนของโรงเรียน และข้อมูลสามารถเข้าถึงได้ผ่านทางฝ่ายปกครอง ผู้บริหารหรือคณะกรรมการคุ้มครองเด็กของโรงเรียนเท่านั้น หากข้อมูลใดถูกนำออกมาไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตามจะต้องมีการบันทึกวันที่ไว้ในแฟ้มพร้อมระบุว่าใครเป็นผู้นำไป เมื่อใด และเพื่อจุดประสงค์อะไร

๔) บันทึกข้อมูลของผู้เรียนที่มีการเปิดเผยควรมีการระบุวันที่ไว้อย่างชัดเจนและจัดเก็บโดยไม่มี การแก้ไขเพิ่มเติมภายหลัง

๔.๒ การเก็บข้อมูลเป็นความลับ

ข้อมูลที่ผู้เรียนเปิดเผยและบันทึกต่าง ๆ ของผู้เรียนนั้นถือว่าเป็นความลับ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์สามารถรับรู้ข้อมูลเหล่านั้นได้เพื่อดำเนินการตามขั้นตอนที่เหมาะสมในการคุ้มครองเด็กหรือเพื่อปฏิบัติหน้าที่ของตน แต่ผู้อื่นที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องไม่ควรรับรู้ข้อมูลดังกล่าวโดยเด็ดขาด

๕. ผู้เชี่ยวชาญและหน่วยงานท้องถิ่น

หน่วยงานพัฒนาและบริการสังคม สภาคริสตจักรในประเทศไทย (ศูนย์พันธกิจภาคเหนือ)

๒๙ ถนนรัตนโกสินทร์ ตำบลวัดเกต อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ ๕๐๐๐๐

โทรศัพท์ ๐๕๓ - ๒๔๔๓๘๑ ต่อ ๓๐๔

E - Mail : sdsu.cct@gmail.com

สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดเชียงใหม่

ที่อยู่ ชั้น ๑ ด้านทิศตะวันตกของอาคารอำนวยการกลาง ศูนย์ราชการจังหวัดเชียงใหม่

ถนนโชตนา ตำบลช้างเผือก อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ๕๐๒๐๐

โทร ๐-๕๓๒๒-๑๖๐๕, ๐-๕๓๒๑-๑๕๑๗ โทรสาร ๐-๕๓๒๑-๖๑๗๑

Hotline ๑๕๐๗

URL: <http://www.chiangmai.m-society.go.th/>

องค์การยูนิเซฟประเทศไทย

<http://www.unicef.org/thailand/protection.html>

การร่วมมือกันเพื่อการคุ้มครองเด็ก (CPP)

<http://www.childprotectionpartnership.org/partners/thailand>

มูลนิธิเด็กไทย

<http://thaichildrenstrust.org.uk/howeare/child-protection-policy>

กรุณาอย่าติดต่อหน่วยงานบริการข้างต้นโดยที่ยังไม่ได้ติดต่อคณะกรรมการคุ้มครองเด็กของโรงเรียนก่อน คณะกรรมการคุ้มครองเด็กจะปรึกษาเรื่องการส่งตัวผู้เรียนไปยังผู้เชี่ยวชาญภายนอกภายในคณะกรรมการเอง ซึ่งอาจรวมถึงการบำบัดครอบครัว การทำร้ายตัวเอง การติดยาเสพติด หรือการรักษาทางคลินิก

คณะกรรมการคุ้มครองเด็ก โรงเรียนเชียงใหม่คริสเตียน

นางรำพรรณ สุกุลบัณฑิตย์ อนุศาสนิกและรองผู้อำนวยการ

โทรศัพท์ ๐๘๔ - ๔๘๑๑๑๗๕

นายอุดร กองเกิด หัวหน้างานกิจการนักเรียน

โทรศัพท์ ๐๘๖ - ๙๑๐๕๙๕๙

๑๙ ถนนเชียงใหม่ - ลำพูน ตำบลวัดเกต อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ ๕๐๐๐๐

โทรศัพท์ ๐๕๓ - ๒๖๖๓๕๒ - ๔ โทรสาร ๐๕๓ - ๓๐๒๐๓๓

ภาคผนวก ก
คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการคุ้มครองเด็ก โรงเรียนเชียงใหม่คริสเตียน

คำสั่งโรงเรียนเชียงใหม่คริสเตียน

ที่ ชค.๓๐/๒๕๖๓

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการคุ้มครองเด็กในโรงเรียน

ด้วย มูลนิธิแห่งสภาคริสตจักร ในประเทศไทย ตระหนักถึงความสำคัญของเด็ก อันเป็นของประทานจากพระเจ้า และมีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตามพระฉายาของพระเจ้า ดังนั้นโรงเรียนเชียงใหม่คริสเตียน จึงเห็นประโยชน์ที่จะมีต่อนักเรียน ครู ผู้ปกครอง ให้รู้จักสิทธิที่พึงมี โดยการเสริมสร้างความรู้ เข้าใจในทุกภาคส่วนถึงการคุ้มครองและเพื่อส่งเสริมพัฒนาองค์ความรู้ให้ชัดเจน และรู้จักการป้องกันตนเองจากภัยรอบด้าน ทั้งที่เด็กไม่ได้เป็นผู้ก่อแต่จะได้รับผลกระทบ

ดังนั้นเพื่อการดำเนินงานเป็นไปด้วยความเรียบร้อย และเป็นที่ยาวไกลเกียรติแต่พระเจ้า จึงขอแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงานดังต่อไปนี้

ที่ปรึกษา

นางอรนารถ พุญาติ ผู้จัดการ-ผู้อำนวยการ

คณะกรรมการดำเนินงาน

๑. นางรำพรรณ	สกุลปั้นทรัพย์	ประธานกรรมการ/ประสานงานคนที่ ๑
๒. นายอุดร	กองเกิด	รองประธาน/กรรมการฝ่ายกิจการนักเรียน
๓. นายชาญศักดิ์	แจ่งจำว	กรรมการ /ประสานงานคนที่ ๒
๔. นางจิตภา	จันทร์สิทธิ์	กรรมการฝ่ายทะเบียน ชุกราร
๕. นางอารีย์	ไชยรุ่งเรือง	กรรมการฝ่ายวิชาการ
๖. นางใจทิพย์	กันธวัช	กรรมการฝ่ายวิชาการ
๗. นางสาวพิจาริณี	บัวเย็น	กรรมการฝ่ายวิชาการ
๘. นางสาวจิรนนท์	ธรรมเทศน์	กรรมการฝ่ายวิชาการ
๙. นายอนุภาพ	เมืองปืด	กรรมการ/เลขานุการ
๑๐. นางสาวนัฐพร	ตื้อจันตา	กรรมการ/ผู้ช่วยเลขานุการ

คณะอนุกรรมการ

กรรมการฝ่ายกิจการนักเรียน

๑. นายอุดร	กองเกิด	ประธาน
๒. นายฉัตรชัย	เตียงเกตุ	กรรมการ
๓. นายจิรวัดน์	กองเงิน	กรรมการ
๔. นายอดิศักดิ์	หาญใจ	กรรมการ
๕. นางอังคณา	ประระมะ	กรรมการ
๖. นายปรีชา	บุญประเสริฐ	กรรมการ
๗. นางสาวปวันรัตน์	กองเงิน	กรรมการ/เลขานุการ

กรรมการฝ่ายวิชาการ

๑. นายอนุภาพ	เมืองปืด	ประธาน
๒. นางอารีย์	ไชยรุ่งเรือง	กรรมการ
๓. นางใจทิพย์	กันธวัง	กรรมการ
๔. นางสาวจිරนนท์	ธรรมเทศน์	กรรมการ
๕. ครูประจำชั้นทุกคน		
๖. นางสาวพิจาริณี	บัวเย็น	กรรมการ/เลขานุการ

กรรมการฝ่ายเอกสาร

๑. นางจิตาภา	จันทะสิทธิ์	ประธาน
๒. นายศุภลักษณ์	ไชโย	กรรมการ
๓. นายกวีรัตน์	พรหมมา	กรรมการ
๔. นายณัฐวุฒ	สุทธิพันธ์	กรรมการ
๕. นายสิทธิชัย	ดวงแสง	กรรมการ
๖. นายวรวุฒิ	ธรรมรียา	กรรมการ/เลขานุการ

ทั้งนี้ ขอให้คณะกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งปฏิบัติหน้าที่ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๖๓

(นางอรนารถ พุญาติ)

ผู้อำนวยการโรงเรียนเชียงใหม่คริสเตียน

ภาคผนวก ข
กฎหมาย พระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็ก

๑. อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเสรีภาพ (CRC)

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (Convention on the Rights of the Child) เป็นสัญญาด้านสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในโลก โดยทุกประเทศในโลกได้ให้สัตยาบันยกเว้นประเทศโซมาเลีย ชูดานใต้และสหรัฐอเมริกา

ใน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประเทศไทยได้ให้สัตยาบัน อนุสัญญาฉบับนี้ระบุรายละเอียดของสิทธิขั้นพื้นฐานต่าง ๆ ไว้ว่าทุกประเทศต้องรับประกันเด็กในประเทศของตน ได้แก่

๑. สิทธิที่จะมีชีวิตรอด – ได้รับการดูแลสุขภาพขั้นพื้นฐาน มีสันติภาพและความปลอดภัย
๒. สิทธิที่จะได้รับการพัฒนา – มีครอบครัวที่อบอุ่น ได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพ และมีภาวะโภชนาการที่เหมาะสม
๓. สิทธิที่จะได้รับการปกป้องคุ้มครอง – ให้ออกห่างจากการทำร้ายการถูกล่วงละเมิด การถูกทอดทิ้งและการแสวงประโยชน์ในทุกรูปแบบ
๔. สิทธิในการมีส่วนร่วม – ในการแสดงความคิดเห็น แสดงออกการมีผู้รับฟังและมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในเรื่องที่มีผลกระทบต่อตนเอง

๒. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐

มาตรา ๔

ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง

มาตรา ๒๗

บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย มีสิทธิและเสรีภาพและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน

การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ไม่ว่าด้วยเหตุความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือเหตุอื่นใด จะกระทำมิได้

มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิหรือเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น หรือเพื่อคุ้มครองหรืออำนวยความสะดวกให้แก่เด็ก สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ หรือผู้ด้อยโอกาส ย่อมไม่ถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม

มาตรา ๔

“เด็ก” หมายความว่า บุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ แต่ไม่รวมถึงผู้ที่บรรลุนิติภาวะด้วยการสมรส

“เด็กเร่ร่อน” หมายความว่า เด็กที่ไม่มีบิดามารดาหรือผู้ปกครองหรือมีแต่ไม่เลี้ยงดูหรือไม่สามารถเลี้ยงดูได้จนเป็นเหตุให้เด็กต้องเร่ร่อนไปในที่ต่าง ๆ หรือเด็กที่มีพฤติกรรมใช้ชีวิตเร่ร่อนจนน่าจะเกิดอันตรายต่อภาพของตน

“เด็กกำพร้า” หมายความว่า เด็กที่บิดาหรือมารดาเสียชีวิต เด็กที่ไม่ปรากฏบิดามารดาหรือไม่สามารถสืบหาบิดามารดาได้

“เด็กที่อยู่ในสภาพยากลำบาก” หมายความว่า เด็กที่อยู่ในครอบครัวยากจนหรือบิดามารดาหย่าร้าง ทั้งร้าง ถูกคุมขัง หรือแยกกันอยู่และได้รับความลำบาก หรือเด็กที่ต้องรับภาระหน้าที่ในครอบครัวเกินวัยหรือกำลังความสามารถและสติปัญญา หรือเด็กที่ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้

“เด็กพิการ” หมายความว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย สมอง สติปัญญา หรือจิตใจไม่ว่าความบกพร่องนั้นจะมีมาแต่กำเนิดหรือเกิดขึ้นภายหลัง

“เด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำผิด” หมายความว่า เด็กที่ประพฤติตนไม่สมควร เด็กที่ประกอบอาชีพหรือคบหาสมาคมกับบุคคลที่น่าจะชักนำไปในทางกระทำผิดกฎหมายหรือขัดต่อศีลธรรมอันดีหรืออยู่ในสภาพแวดล้อมหรือสถานที่อันอาจชักนำไปในทางเสียหาย ทั้งนี้ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“นักเรียน” หมายความว่า เด็กซึ่งกำลังรับการศึกษาขั้นพื้นฐานระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาทั้งประเภทสามัญศึกษาและอาชีวศึกษาหรือเทียบเท่าอยู่ในสถานศึกษาของรัฐหรือเอกชน

“นักศึกษา” หมายความว่า เด็กซึ่งกำลังรับการศึกษาระดับอุดมศึกษาหรือเทียบเท่าอยู่ในสถานศึกษาของรัฐหรือเอกชน

“บิดามารดา” หมายความว่า บิดามารดาของเด็กไม่ว่าจะสมรสกันหรือไม่

“ผู้ปกครอง” หมายความว่า บิดามารดา ผู้อนุบาล ผู้รับบุตรบุญธรรม และผู้ปกครองตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และให้หมายความรวมถึงพ่อเลี้ยงแม่เลี้ยง ผู้ปกครองสวัสดิภาพ นายจ้าง ตลอดจนบุคคลอื่นซึ่งรับเด็กไว้ในความอุปการะเลี้ยงดูหรือซึ่งเด็กอาศัยอยู่ด้วย

“ครอบครัวอุปถัมภ์” หมายความว่า บุคคลที่รับเด็กไว้อุปการะเลี้ยงดูอย่างบุตร

“การเลี้ยงดูโดยมิชอบ” หมายความว่า การไม่ให้การอุปการะเลี้ยงดูอบรมสั่งสอน หรือพัฒนาเด็กตามมาตรฐานขั้นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง จนน่าจะเกิดอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจของเด็ก

“ทารุณกรรม” หมายความว่า การกระทำหรือละเว้นการกระทำด้วยประการใดๆ จนเป็นเหตุให้เด็กเสื่อมเสียเสรีภาพหรือเกิดอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจ การกระทำผิดทางเพศต่อเด็ก การใช้เด็กให้กระทำหรือประพฤตินลักษณะที่น่าจะเป็นอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจหรือขัดต่อกฎหมายหรือศีลธรรมอันดีทั้งนี้ไม่ว่าจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม

“สืบเสาะและพินิจ” หมายความว่า การค้นหาและรวบรวมข้อเท็จจริงเกี่ยวกับบุคคลและนำมาวิเคราะห์วินิจฉัยตามหลักวิชาการทางสังคมสงเคราะห์แพทย์จิตวิทยา กฎหมาย และหลักวิชาการอื่นที่เกี่ยวข้องกับบุคคลและครอบครัวของบุคคลนั้น

“สถานรับเลี้ยงเด็ก” หมายความว่า สถานที่รับเลี้ยงและพัฒนาเด็กที่มีอายุไม่เกินหกปีบริบูรณ์ และมีจำนวนตั้งแต่หกคนขึ้นไป ซึ่งเด็กไม่เกี่ยวข้องเป็นญาติกับเจ้าของหรือผู้ดำเนินการสถานรับเลี้ยงเด็กดังกล่าว ทั้งนี้ไม่รวมถึงสถานพยาบาลหรือโรงเรียนทั้งของรัฐและเอกชน

“สถานแรกรับ” หมายความว่า สถานที่รับเด็กไว้อุปการะเป็นการชั่วคราวเพื่อสืบเสาะและพินิจเด็กและครอบครัว เพื่อกำหนดแนวทางในการสงเคราะห์และคุ้มครองสวัสดิภาพที่เหมาะสมแก่เด็กแต่ละราย

“สถานสงเคราะห์” หมายความว่า สถานที่ให้การอุปการะเลี้ยงดูและพัฒนาเด็กที่จำต้องได้รับการสงเคราะห์ซึ่งมีจำนวนตั้งแต่หกคนขึ้นไป

“สถานคุ้มครองสวัสดิภาพ” หมายความว่า สถานที่ให้การศึกษา อบรม ฝึกอาชีพ เพื่อแก้ไขความประพฤติบ่าบัด รักษา และฟื้นฟูสมรรถภาพทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจแก่เด็กที่พึงได้รับการคุ้มครองสวัสดิภาพ

“สถานพัฒนาและฟื้นฟู” หมายความว่า สถานที่ โรงเรียน สถาบัน หรือศูนย์ที่จัดขึ้นเพื่อให้การบำบัดรักษา การฟื้นฟูสมรรถภาพทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ตลอดจนการศึกษา แนะนำ และการฝึกอบรมอาชีพแก่เด็กที่จำต้องได้รับการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพเป็นกรณีพิเศษ

“สถานพินิจ” หมายความว่า สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกรุงเทพมหานครสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนของแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวในศาลจังหวัด ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว

หมวด ๒ การปฏิบัติต่อเด็ก

มาตรา ๒๒

การปฏิบัติต่อเด็กไม่ว่ากรณีใด ให้คำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสำคัญและไม่ให้มีการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมการกระทำใดเป็นไปเพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็ก หรือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อเด็กหรือไม่ให้พิจารณาตามแนวทางที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๓

ผู้ปกครองต้องให้การอุปการะเลี้ยงดูอบรมสั่งสอน และพัฒนาเด็กที่อยู่ในความปกครองดูแลของตนตามสมควรแก่ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมแห่งท้องถิ่น แต่ทั้งนี้ต้องไม่ต่ำกว่ามาตรฐานขั้นต่ำตามที่กำหนดในกฎกระทรวงและต้องคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กที่อยู่ในความปกครองดูแลของตนมิให้ตกอยู่ในภาวะอันน่าจะเกิดอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจ

มาตรา ๒๖

ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งกฎหมายอื่น ไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการดังต่อไปนี้

- (๑) กระทำหรือละเว้นการกระทำอันเป็นการทารุณกรรมต่อร่างกายหรือจิตใจของเด็ก
- (๒) จงใจหรือละเลยไม่ให้สิ่งจำเป็นแก่การดำรงชีวิตหรือรักษาพยาบาลแก่เด็กที่อยู่ในความดูแลของตน จนน่าจะเกิดอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจของเด็ก

(๓) บังคับ ชู่เซ็นจู ชักจูง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กประพฤติตนไม่สมควรหรือน่าจะทำให้เด็กมีความประพฤตีสืบต่อการกระทำผิด

(๔) โฆษณาทางสื่อมวลชนหรือเผยแพร่ด้วยประการใด เพื่อรับเด็กหรือยกเด็กให้แก่บุคคลอื่นที่มีโชฎิชาติของเด็ก เว้นแต่เป็นการกระทำของทางราชการหรือได้รับอนุญาตจากทางราชการแล้ว

(๕) บังคับ ชู่เซ็นจู ชักจูง ส่งเสริม ยินยอม หรือกระทำด้วยประการใดให้เด็กไปเป็นขอทาน เด็กเร่ร่อน หรือใช้เด็กเป็นเครื่องมือในการขอทานหรือการกระทำผิด หรือกระทำด้วยประการใดอันเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากเด็ก

(๖) ใช้จ้าง หรือวานเด็กให้ทำงานหรือกระทำการอันอาจเป็นอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจ มีผลกระทบต่อการศึกษาเติบโต หรือขัดขวางต่อพัฒนาการของเด็ก

(๗) บังคับ ชู่เซ็นจู ใช้ชักจูง ยุยง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กเล่นกีฬาหรือให้กระทำการใดเพื่อแสวงหาประโยชน์ทางการค้าอันมีลักษณะเป็นการขัดขวางต่อการศึกษาเติบโตหรือพัฒนาการของเด็กหรือมีลักษณะเป็นการทารุณกรรมต่อเด็ก

(๘) ใช้หรือยินยอมให้เด็กเล่นการพนันไม่ว่าชนิดใดหรือเข้าไปในสถานที่เล่นการพนัน สถานค้าประเวณีหรือสถานที่ที่ห้ามมิให้เด็กเข้า

(๙) บังคับ ชู่เซ็นจู ใช้ชักจูง ยุยง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กแสดงหรือกระทำการอันมีลักษณะลามกอนาจาร ไม่ว่าจะไปเพื่อให้ได้มาซึ่งค่าตอบแทนหรือเพื่อการใด

(๑๐) จำหน่าย แลกเปลี่ยน หรือให้สุราหรือบุหรี่แก่เด็ก เว้นแต่การปฏิบัติทางการแพทย์

มาตรา ๒๙

ผู้ใดพบเห็นเด็กตกอยู่ในสภาพจำต้องได้รับการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพตามหมวด ๓ และหมวด ๔ จะต้องให้การช่วยเหลือเบื้องต้นและแจ้งต่อนักงานเจ้าหน้าที่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ หรือผู้มีหน้าที่คุ้มครองสวัสดิภาพเด็กตามมาตรา ๒๔ โดยมีชักช้า

แพทย์ พยาบาล นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์หรือเจ้าหน้าที่สาธารณสุข ที่รับตัวเด็กไว้รักษาพยาบาล ครูอาจารย์หรือนายจ้าง ซึ่งมีหน้าที่ดูแลเด็กที่เป็นศิษย์หรือลูกจ้าง จะต้องรายงานให้พนักงานเจ้าหน้าที่หรือผู้มีหน้าที่คุ้มครองสวัสดิภาพเด็กตามมาตรา ๒๔ หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจทราบโดยมิชักช้า หากเป็นที่ปรากฏชัดหรือน่าสงสัยว่าเด็กถูกทารุณกรรมหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการเลี้ยงดูโดยมิชอบ

ภาคผนวก ค
การประกาศใช้ข้อปฏิบัติการคุ้มครองเด็ก โรงเรียนเชียงใหม่คริสเตียน

ประกาศโรงเรียนเชียงใหม่คริสเตียน
ฉบับที่ ๑๑/๒๕๖๔
เรื่อง ประกาศใช้ข้อปฏิบัติการคุ้มครองเด็ก โรงเรียนเชียงใหม่คริสเตียน

ด้วยมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย ตระหนักถึงความสำคัญของเด็ก อันเป็นของ
ประทานจากพระเจ้าและมีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตามพระฉายาของพระเจ้า โรงเรียนเชียงใหม่คริสเตียน
จึงเห็นประโยชน์ที่จะมีต่อเด็ก นักเรียน ครู ผู้ปกครอง ให้รู้จักสิทธิที่พึงมีโดยการเสริมสร้างความรู้
ความเข้าใจในทุกภาคส่วน ถึงการคุ้มครองส่งเสริมพัฒนาองค์ความรู้ให้ชัดเจน และรู้จักการป้องกันตนเอง
จากภัยรอบด้าน โดยการป้องกันและคุ้มครองชีวิตจิตใจรวมถึงจิตวิญญาณ โดยพยายามไม่ให้เกิดการถูก
ล่วงละเมิดในรูปแบบใด ๆ อันเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ที่พึงจะได้รับ

โรงเรียนเชียงใหม่คริสเตียน จึงจัดทำข้อปฏิบัติการคุ้มครองเด็กขึ้น ซึ่งใช้เป็นเครื่องมือและ
ข้อปฏิบัติสำหรับใช้ปฏิบัติในโรงเรียนเชียงใหม่คริสเตียน

ทั้งนี้ ให้เริ่มใช้ข้อปฏิบัติการคุ้มครองเด็ก โรงเรียนเชียงใหม่คริสเตียน ตั้งแต่วันที่
๒๒ มีนาคม ๒๕๖๔ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๖๔

(นางอรนารถ พุญาดี)

ผู้จัดการ - ผู้อำนวยการโรงเรียนเชียงใหม่คริสเตียน

THE CHIANGMAI CHRISTIAN SCHOOL
19 CHIANGMAI - LUMPHUN RD.
CHIANGMAI 50000 THAILAND
TEL. 053 - 266352 - 4 FAX. 053 - 302033
E-Mail : INFO@CMC.ACTH

